

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

کوچنی شاهزاده

(کپسه)

ژباړن: محمد طاهر کاڼی

۱۳۸۱ ل. ل. کال

Ketabton.com

کوچنی شاهزاده

د لیکوال له انځورونو سره

لیکوال: انتوان دي سینت اېکزوپیری

ژباړن: محمد طاهر کانی

د لوی او بښونکي خدای (ج) په نامه

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: کوچنی شاهزاده

لیکوال: انتوان دي سینت اېکزوپیري

ژباړن: محمد طاهر کانی

کمپیوټر چارې: افغان دوست

چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه

چاپ کال: ۱۳۸۱ ل/۲۰۰۲ ز کال

چاپځای: مسکو-روسیه

چاپواری: لومړی

خپروونکی: ژباړن

مننه او یادونه: په روسیه کې د روښانفکري ملي دموکراتیک نهضت د انسجام له کومبټې څخه د زړه له کومي مننه کوم چې د دې کتاب د چاپ مالي لگښت یې کړی دی.

ڊالی

د هېواد هغو ټولو گالليو ماشومانو ته چې د جگړې لامله يې د ټولو بې
برخيو توپان ته غېږه ورکړې ده.

د ژباړن يادښت

درنو لوستونکيو.

کوچنی شاهزاده د پرانسي ليکوال، شاعر او پيلوټ «انتوان دي سينت اپکزيوپيري» تر ټولو ډېر نامتو نښير دی. دا له آره يو استعاري او کنایه يي ناول دی، چې لومړی ځل د ۱۹۴۳زېږدي کال د اپرېل پر ۲ په نيويارک کې چاپ شوی وو. په نښير کې راغلي انځورونه پخپله ليکوال کښلي چې د دې کتاب په څېر يې اوڅارتيا په برخه شوې ده. ارزښتناکه خبره دا چې دا يوازې تش انځورونه نه دي، بلکې په ټوله کې د نښير اورگانیکي برخه جوړوي. په نښير کې پخپله ليکوال او د نښير اتلان (کرکټرونه) د دغو انځورونو يادونه کوي او پر هغوی ان بحث کوي.

ليکوال «اپکزيوپيري» دا ناول هغه مهال وليکه چې دی د امريکا متحدو ايالتونو په نيويارک کې اوسېده، له همدې لامله لومړی ځل په انگرېزي ژبه په امريکا کې چاپ شو. يوازې تر دويمې نړيوالې جگړې وروسته پر ۱۹۴۶ز کال په پرانسه کې چاپ شو.

د ناول موضوع داسې ده چې يو پيلوټ د الوتکې د خرابۍ لامله دې ته اړوزي چې د اپريکا (افريقا) د لويې صحرا په دښته کې الوتکه کېږي، هلته له يو غيرعادي او عجيب انسان، کوچني هلک، کوچني شاهزاده سره مخامخېږي، چې له بل ۲۱۲-B شمېرې گرزنده ستورگي (اسټيرويد) څخه راغلی وي. کوچنی شاهزاده په ځمکه کې د هغو پېښو او ماجراوو په اړه

کیسه کوي چې دی ورسره مخ شوی، د هغه هېښنده گلاب په اړه، چې ده په خپل گرزنده ستورگي کې پرې اېښی، په ستورگي کې د خپل ژوند په اړه، چې درې اورشنیدي غرونه او گلاب پکې دي، په اړه بیان کوي. دی خپل وخت په خپل ستورگي کې د نظم په راوستلو، د «اډانسونیا ډیجیتاټا» ونود کوچنیو تبغونو او نیالگیو، چې تل ډېرې ربښې خغلوې او ټول گرزنده ستوری نیسي، په خشاوه کولو تېروي. د کوچني شاهزاده د لمرلوپدل (غروب) سیل کول ډېر خوښیږي او په خپل گرزنده ستوري کې دی کولای شي په ورځ کې یې څو ځلي وويني. کوچنی شاهزاده یوه ورځ الوزي او غواړي چې د پښی (کایناتو) نور ځایونه وگوري، ویي پېژني او ویي څېري. دی څو نورو گرزنده ستورگیو ته د ورتگ پر مهال له گڼ شمېر هېښنده لویانو سره مخامخېږي، لکه له پاچا سره، چې داسې ورته ښکاري، چې د ټولو ستوریو اداره په خپل لاس کې لري، له عزت غوښتونکي او شهرت غوښتونکي سره، چې غواړي شاوخوا ټول چاپیریال او خلک پرده خوشاله شي او ده ته خوشالي څرگنده کړي، له نېشه یي سره، چې د دې لپاره څښل کوي چې خپل شرم او خجالت هېر کړي، له معامله گر سره، چې تل ستوري شمېري او فکر کوي چې دی د ډېری ستورو خاوند دی او غواړي نور ستوري هم رانیسي، له څراغ بلوونکي سره چې خپلې خبرې او ژمنې ته ژمن دی، هره دقیقه څراغ بلوي او بېرته یې مړ کوي، له جغرافیه پوه سره، چې د سیلانیانو او گرزندیانو کیسې په کتاب کې لیکي، خو پخپله هېڅ مهال هېڅ لوري ته مساپرت نه کوي. د جغرافیه پوه په سلا کوچنی شاهزاده ځمکې ته ځي او

هلته سربېره پر هغه پیلوټ، چې الوتکه یې خرابه شوې، له نورو کرکټرونو سره مخامخېږي، له هغوی سره خبرې کوي او نور ډېر مهم خیزونه پېژني.

په ننښير کې د کوچني شاهزاده خپره تر ډېره بريده او توپيوگرافیکي ده، مانا دا چې الهام يې ليکوال له خپل کوچنيتوبه اخیستی او داسې ښودل شوی چې دا کوچنيتوب د عمر په شمېر د لوی ليکوال او پیلوټ له شخصیت څخه جلا شوی دی. ليکوال د کوچني شاهزاده کرکټر په خپل ځان کې په مړه کېدونکي کوچني «تونيو» پسې له خپلگانه اخیستی، هغه «تونيو» چې د ښښتمن شوې نجیب زاده کورنۍ له کررې څخه دی او په کورنۍ کې يې لومړی د زېږونو سرو وښتانو په خاطر «د لمر پاچا» په نامه یاد کړی وو، خو په کالج کې يې د په خوب کې گرزېدونکي (ويده گرزېدونکي) نوم ورکړی، ځکه دا عادت يې درلود چې په ډېر ځنډ سره به يې په هسک کې ستورو ته کتل. پخپله د «کوچني شاهزاده» ژبنی ترکیب د ليکوال په «د انسانانو ځمکه» ښښير کې هم ليدل کيږي.

د خرڅښه، هيجان راوستونکي او ژړوونکي گلاب نمونه هم ښه څرگنده ده. دا يې له شکه د ليکوال «اېکزيوپيري» مېرمن «کونسولپلو» وه چې له لاتيني امريکا څخه وه او ملگرو يې «د سلوادور کوچنی اورشیندی غر» نوم پرې اېښی وو.

په ښښير کې گيدر د دوستۍ او ژمن ملگري د سپمبول په ډول ښودل شوی؛ گلاب د مينې د سپمبول په ډول گيدر کوچني شاهزاده ته ژمنه (وفاداري) ورزده کوي او دا ورزده کوي چې انسان د خپلو ټولو هغه چا په وړاندې

پازوال دی چې ده ته گران دي، ده ته نږدې دي او د پازوالۍ (مسوولیتۍ) احساس د نه هېرولو لوست ورکوي.

یوه بله خبره چې د یادولو وړ ده، هغه دا چې لیکوال د گیدر غوږونه ډېر اوږده کښلي، دا له دې کبله چې ده د گیدرو د هغه ډول انځورنه کړې چې د افریقا (افریقا) د شمالي سیمې د صحرا په لویه دښته کې اوسي، غوږونه یې ډېر اوږده او د (Fennec fox) په نامه یادېږي. اېکزیوپیري چې کله په مراکش کې پوځي دنده سرته رسوله نو همدا ډول یوه گیدره یې روږدې کړې وه. په نښیر کې دا ژوی د گیدر یانې نرینه جنس په ډول، خو خوځایه بیا د گیدرې په ډول راغلی چې زه یې هم په لامل نه یم پوه شوی، چې دا کومه تېروتنه ده او که په لوی لاس دا کار شوی.

په نړۍ کې د کوچني شاهزاده د نښیر د چاپ په اړه باید وویل شي چې تر ۲۰۱۱ ز کاله دا نښیر د نړۍ پر ۱۸۰ ژبو ژباړل شوی. په چین کې تر ۳۰ ځلي ډېر او په کوریا کې هم تر ۶۰ ځلي زیات چاپ شوی دی. پر ۲۰۱۱ ز کال په نړۍ کې د کوچني شاهزاده ټولیز چاپ شمېر تر ۸۰ میلیونو ټوکو واوښت.

د دې نښیر دا پښتو ژباړه پر ۱۳۸۱ ل (۲۰۰۲ ز) کال ترسره شوې او پر هماغه کال د روسیې په پلازمېنه مسکو کې چاپ شوی دی. لکه څنګه چې ما هغه مهال کمپیوټري اسانتیاوې نه درلودې، نو کمپوز یې د افغان دوست په نامه یو روسي استاد ترسره کړی وو او له ما سره یې کومه کاپي هم پاتې نه وه؛ له دې کبله یې دا برېښنايي بڼه ما له سره له هماغه چاپي څپل څخه کمپوز کړه او ځینې ښویدني چې هغه مهال په چاپ کې تېرې شوې وې، هغه مې هم د

شونتيا تر بریده و رسمې کړې. هغه مهال پرې ما کومه سریزه هم نه وه کښلې.
په دې سریزه کې له روسي او انگلیسي برېښنایي پوهنغونډونو څخه کار
اخیستل شوی دی. دا دی کوچنی شاهزاده د ټولو مینه والو لوست ته وړاندې
کېږي. خدای دي وکړي چې د ټولو لپاره په زړه پورې وي.

محمد طاهر کانی

روسیه-وولګینسکي

د ۱۳۹۴ لمریز کال د مرغومي ۱۵

د ۲۰۱۲ زېږدي کال د جنوري ۵

لومړۍ برخه

کله چې زه شپږکلن وم، د «رښتینو کیسو» په نامه کتاب کې، چې د هغو ځنگلونو په اړه پکې کیسې راغلي وې چې چا لاس نه وو وروړی، ما یوه ورځ هېښنده انځور ولید. په انځور کې یو ډېر لوی مار (بوا) وو چې یو دارونکی ژوی یې تېراوه، یانې چې خوړ یې هغه انځور دادی:

په دغه کتاب کې داسې راغلي وو: «مار خپل ښکار نه ژويي، همداسې بشپړ یې تېروي. تر دې وروسته مار نه شي کولای چې ځان وښوروي او شپږ میاشتي پرله پسې ویده وي، ترڅو چې خواړه هضم کړي.»

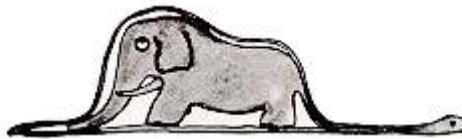
ما د ځنگله د ژوند د ټولو پېښو په اړه ډېر فکر کاوه او ما هم په رنگه وچکښ (پېنسل) خپل لومړنی انځور وکښ. دا زما لومړۍ شمېره انځور وو. هغه انځور دادی:

ما خپل انځور لويانو ته وښود او له هغوی نه مې وپوښتل چې زما انځور د
دوی لپاره ډاروونکی نه دی؟

هغوی زما د پوښتنې په ځواب کې وويل چې ايا د شاپو خولۍ هم ډاروونکې
وي؟ هغوی زما له خبرې سره مخالفت وښود.

دا خو له آره خولۍ نه وه. دا د بوا مار وو چې پيل يې تېر کړی وو او په خپته
کې يې پروت وو. بيا نو ما دغه لوی مار دننه خوا نه رسم کړ، د دې لپاره چې
لويان پرې پوه شي. د هغوی لپاره اړينه ده چې هر څه ورته تشرېح شي. نو دا
زما دويمه شمېره انځور دی:

ماته لويانو دا سلا را کړه چې ماران رسم نه کړم، نه له دننه خوا نه او نه هم له د
باندې خوا نه، جغرافيه، پېښليک، حساب او ليکدود (املا) بايد ډېر زده
کړم. نو داسې پېښه شوه چې ما په شپږ کلنۍ کې د انځورگرۍ له ځلاند او ښه
نامه څخه لاس واخيست. لکه څنگه چې زه په لومړۍ او دويمه شمېره
انځورونو کې پاتې راغلم، نو مې پر خپل ځان باور له لاسه ورکړ. لويان هېڅ

مهال پخپله په هېڅ نه پوهېږي، خو د کوچنيانو لپاره دا کار ډېر ستړی کونکی دی چې تل هغوی ته هر څه تشرېح کړي او هغوی پوه کړي.

په دې ډول زه دې ته اړوم چې بله څانگه غوره کړم، د پیلوتی زده کړه مې وکړه او پیلوټ شوم. ما نږدې د نړۍ ټولو سیمو ته الوتنې وکړې. که رښتیا ووايم نو جغرافیه مې ډېره په کار شوه. ما له لومړي لیده کولای شواي چې چين ته له اريزونه توپير ورکړم. که چيري سړی د شپې له خوالار غلطه کړي، نو جغرافیه د سړي ډېره پکار بږي.

ما په خپل ټول عمر کې ډېر بېلابېل جدي خلک وليدل او ورسره مخامخ شوم. ما ډېر وخت د لويانو په منځ کې ژوند کاوه. خو زه اعتراف کوم چې د هغوی په اړه ما کوم ښه فکر نه دی کړی.

کله چې ما لوی سړی لیده چې ماته به تر نورو پوه، هونبیار او ځيرک ښکاره شو، ما به هغه ته لومړۍ شمېره انځور ښکاره کاوه، ما خپل انځور ساتلی وو او تل به راسره وو. ما غوښتل پر دې پوه شم چې دا سړی په رښتیا هم په څه شي پوهېږي او که نه. خو ټولو همدا ځواب راکاوه: «دا د شاپو خولۍ ده». نور نو ما له هغوی سره نه د بوا مارانو، نه د گڼو ځنگلونو، او نه هم د ستورو په اړه خبرې کولې. ما هم د هغوی له خبرو او روحيې سره برابر سلوک کاوه. ما له هغوی سره د بريج او گولف لوبو، د سياست او نېکتايانو په اړه خبرې کولې او لويان ډېر خوشاله ول چې د سليم عقل او فکر له داسې خاوند سره يې پېژندلي دي.

دويمه برخه

ما په دې ډول سره په يوازيتوب کې ژوند کاوه او داسې څوک نه وو چې د زړه خواله ورسره وکړم. شپږ کاله دمخه يوه ورځ زه دې ته اړوتم چې د لويې صحرا په دښته کې الوتکه کېنوم، ځکه چې زما د الوتکې په ماشين کې کوم شى مات شوى وو. له ما سره نه ماشين کار وو او نه هم سورلي، له دې سره سره چې دا کار ډېر ستونزمن هم دى، خو ما وپتېيله چې په خپله ځان وازمويم او د الوتکې ماشين پخپله جوړ کړم. ما خو يا بايد ماشين ترميم کړى وای او يا خو بايد له تندي مړ شوى وای. له ما سره دومره اوبه وې چې ايله په ايله د يوې اوونۍ لپاره بس وې.

د لومړۍ شپې پر ما بنام زه د دښتې پر شگه ويده شوم. دا دښته دومره لويه وه چې په زر ميله شاوخوا سيمه کې هېڅ کوم کور نه وو. هغه سړى چې د سمندر په منځ کې يې بېرې ټکر شوې او ماته شوې وای هغه به داسې يوازې نه وای، لکه څومره چې زه په دې دښته کې يوازې وم. زما دا حيرانتيا مجسم کړې او فکر ورته وکړې چې گهيځ په سپېده چاود کې زه د کوم چا نري غبراوينې کړم. هغه وويل:

- مهرباني وکړئ... ماته وړى رسم کړئ!

- آ؟..

- ماته خو يو وړى رسم کړئ...

زه ژر له ځايه راپاخېدم، لکه زما له پاسه چې تالنده شوې وي. سترگې مې وموښلې. شاوخوا مې وکتل. گورم چې يو کوچنی ولاړ دی او په جدي ډول سره په ځير ځير راته گوري. دا دی، دا دهغه تر ټولو ښه انځور دی، چې وروسته ما وکولای شوای ويي کارم. خو زما په دې انځور کې دی دومره ښه او ښايسته نه دی راغلی. په اصل کې دی تردې ډېر ښه او ښکلی وو. دا زما

ګونا نه ده، کله چې زه شپږ کلن وم، نو لویانو به تل داسې پوهولم چې له مانه انځورگر نه جوړېږي، نو ما هېڅ رسم کښل زده نه کړل، یوازې دومره مې زده کړل چې د لویو مارانو دننه او باندینی خواوې مې رسمولې.

ما په ځير ځير سره د دغې غير عادي بنسکارندې او پېښې تماشا کوله. دا مو هېر نه شي چې زه د خلکو له کورونو څخه زر ميله لري وم. خو له دې سره سره داسې نه برېښېده چې دغه کوچني هلک دې لار غلطه کړې وي، يا دې سخت ډېر سترې شوی او ډار شوی وي، او يا دې له لورې او تندې نه بېخي د مړينې په حالت کې وي. د هغه له څېرې هېڅ داسې نه مالومېدل چې دغه ماشوم دې په داسې يوه لويه دښته کې ورک شوی وي، چې هلته هيڅوک نه اوسي. لنډه دا چې ما د خبرو کولو وس پيدا کړ او له هغه نه کې پوښتنه وکړه:

- ته دلته څه کوي؟

خو هغه له مانه يو ځل بيا په ټيټ غږ او په ډېر جدي ډول هيله وکړه:

- مهرباني وکړه... يو وری خوراته رسم کړه...

دا ټول څه داسې اسرار امېزه وو چې ما ونه شو کولای د هغه هيله او غوښتنه ونه منم. که څه هم په دغه ځای کې، په دغه دښته کې، چې د ژوند او مړينې ترمنځ پوله د يوه وېښته په شان نرۍ وه، دا کار بې مانا وو، خو ما بيا هم له جېبه يوه پاڼه کاغذ او خودرنگ قلم راوايستل. دلته راپه ياد شو چې ما خو له رسامۍ نه جغرافيه، پېښليک، حساب او ليکدود ډېر زده کړي دي، کوچني هلک ته مې وويل (لږ مې په تريو وچولي ورته وويل) چې زه رسامي نه شم کولای. هغه په ځواب کې وويل:

- بيا هم، وری راته رسم کړه.

لکه څنگه چې ما په ژوند کې هېڅ مهال پسونه نه ول رسم کړي، نو ما د هغه لپاره له خپلو هغو دوو انځورونو څخه یو انځور وکینم، چې ما له پخوا نه رسمولای شوی، یانې د بوا مار باندینی خوا مې رسم کړه.

زه ډېر حیران شوم، کله چې کوچني هلک په لوړ غبر سره داسې وویل:

- نه، نه! زه پیل د لوی مار په دننه کې رسم نه غواړم! لوی مار ډېر

خطرناک دی او پیل زبنت ډېر لوی دی. زما په کور کې ټول شيان ډېر کوچني دي. زما کوچنی وری په کار دی. کوچنی وری راته رسم کړه.

ما هم ورته رسم کړ.

هغه په ځیر سره زما رسم ته وکتل او ویي ویل:

- نه، دا وری بېخي کمزوری دی. بل راته رسم کړه.

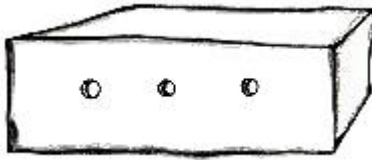
ما هم بل ورته رسم کړ.

زما نوی ملگری په نرمی او مهربانی سره موسکی شو او ویی ویل:
ته خو بی پخپله وینی چې دا وری نه دی. دا لوی مړدی. هغه ښکرونه لري...
ما بیا ورته لړبل ډول رسم کړ.

خو دده دا انځور هم خوښ نه شو او ویی ویل:
- دا ډېر زوړ دی. زما داسې وری په کار دی چې اوږد ژوند وکړي.
دلته نو ما حوصله له لاسه ورکړه، ځکه چې ماته اړینه وه چې د الوتکې
ماشین ژر ترمیم کړم، زرزرمې داسې یو صندوق رسم کړ:

او کوچني هلک ته مې وويل:

- دادی، دغه صندوق دی. په هغه کې ستا وری ناست دی.

زما قاضي او جدي ملگری داسې سره وغورځېد چې زه یې ډېر هېښ کړم، او
ويي ويل:

- دغسې، همدا زما په کار دی! ته څه فکر کوي چې دی به ډېر واښه

خوري؟

- ولې، څنگه؟

- زه په خپل کور کې ډېر لږ څه لرم...

- دده لپاره بس دي. زه تاته بېخي کوچنی وری درکوم.

هغه پر انځور باندې سر تپیت کړ، انځور ته یې کتل او ويي ويل:

- دومره کوچنی خو هم نه دی... وگوره! زما وری ويده شو.

په دې ډول مال له کوچني شاهزاده سره وپېژندل.

درېمه برخه

زه وروسته پوه شوم چې دی له کومې خوا نه راپیدا شوی دی. کوچني شاهزاده له مانه زبنتې ډبرې پوښتني کولې، خو کله چې ما له هغه نه د کوم شي په اړه پوښتنه کوله نو ده به ځان داسې وښود چې زما خبرې نه اوري. خو وروسته د ده له خبرو ماته هر څه څرگند شول. کله چې هغه لومړی ځل زما الوتکه وليده (الوتکه زه نه رسموم، ځکه چې نه يې شم رسمولای)، نو له ما يې وپوښتل:

- دا څه شی دی؟

ما په ځواب کې ورته وويل:

- دا الوتکه ده. دا زما الوتکه ده. هغه الوزی.

ما په وياړ سره ورته تشریح کړه چې زه کولای شم په هغه کې الوتنه وکړم.
کوچني هلک په لوړ غږ وويل:

دا څنگه! ته له هسکه رالوېدلې يې؟

ما په خاکساری سره په ځواب کې ورته وويل:

- هو.

ده په خوشالی سره وويل:

- جالبه ده!..

کوچنی شاهزاده په لوړ غږ په خدا شو، داسې يې وخنډل چې ماته افسوس
راغی: زه غواړم چې زما کارونه خلک جدي وگڼي. وروسته يې زیاته کړه:

- يانې چې ته هم د هسک له لوري راپيدا شوی يې. له کوم ستوري نه

يې؟

ما له ځان سره فکر وکړ: «دا دی، په دې دنېسته کې د ده د راپيدا کېدو په معما
اوس پوه شوم!» نو بیا مې هغه ته سم پرالا ځواب ورکړ:

- مالمیږي چې ته له بل ستوري نه دلته راغلی يې؟

خو هغه ځواب را نه کړ. په ارامۍ يې سر وښور او ه او زما الوتکه يې کتله:

- په دې کې خو ته نه شې کولای چې له لرې ځای نه پکې الوتنه وکړې...

د کوم څيز په اړه تر ډېره ځنډه په چورت کې شو. وروسته يې له جيبه وری راوايست او د دغې قيمتي خزاني په تماشه کې ډوب شو.

تاسې يې تصور کړئ چې د «نورو گرزنده ستورو» د هېښنده نيمې پېژندنې په اړه زما تلوسه نوره هم ډېره شوه. ما هڅه وکړه چې په نور څه باندې ځان پوه

کړم:

کوچنیه، ته له کومه ځایه رالوتی یې؟ ستا کور چیرته دی؟ ته چیرته غواړې چې دا وری یوسی؟

دی په چورت کې وو او هېڅ یې ونه ویل، خو وروسته یې بیا وویل:

- ډېر بڼه شو چې ماته دې صندوق راکړ: وری به د شپې له خوا پکې ویده کیږي.

- نو خود، زه به پرې درکړم د ورځې له خوا به وری په دغه پرې تړې.

کوچني شاهزاده تندى تریو کړ او بروس شو:

- تړل؟ د څه لپاره؟

- نو خو که چیري ونه تړل شي، کومې خواته ځي او ورک کیږي.

- دلته زما ملگری بیا له خوشالی سره په خدا شو:

- نو چیري به ولاړ شي؟

ولې شاوخوا لارې کمې دی؟ ځي به، ځي به، هغه لور ته به ولاړ شي، ترڅو

چې لیدل کیږي او څومره چې یې سترگې لاره ویني.

تر دې وروسته کوچني شاهزاده په جدي ډول وویل:

- پروا نه کوي، هلته ځای ډېر لږ دی.

بیا یې له خپگان سره زیاته کړه:

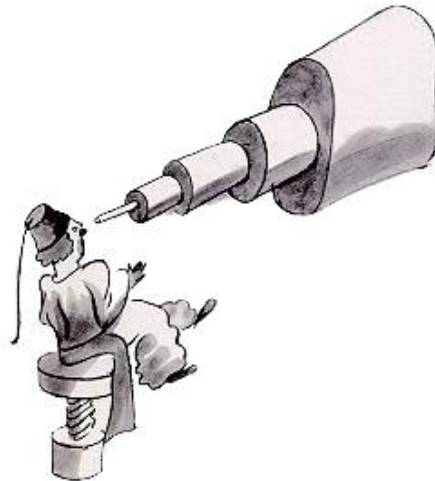
- که چیري ولاړ شي، ولاړ شي، همداسې مخامخ پسې ولاړ شي،

نولري نه شي تلای...

خلورمه برخه

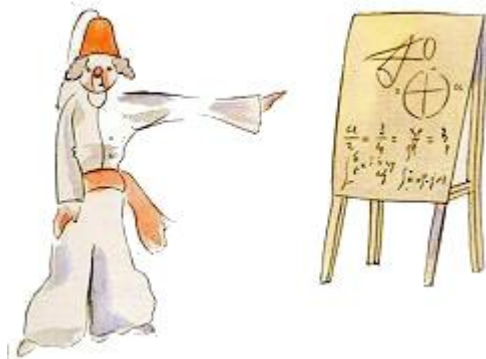
په دې ډول ما یو بل مهم کشف وکړ: هغه دا چې د ده پلرني گرزنده ستوری (سیاره) د یوه کور په اندازه لوی دی!

لنډه دا چې دې زه دومره هېښ نه کړم. زه په دې پوهېدم چې پرته له داسې لویو گرزنده ستوریو لکه ځمکه، مریخ، زهره او مشتري، په سلگونو نور داسې گرزنده ستوري شته چې نومونه نه لري او د دوی له شمېر څخه دومره کوچني ستوري (ستورگي) هم شته چې په تلسکوپ کې هم په سختۍ سره لیدل کیږي. کله چې ستورپوه داسې کوم ستوری کشف کړي، نو دی هغه ته کوم نوم نه ورکوي، عادي یوه شمېره ورکوي. د ساري په توگه ۳۲۵۱ شمېره گرزنده ستورگی (استیروید).

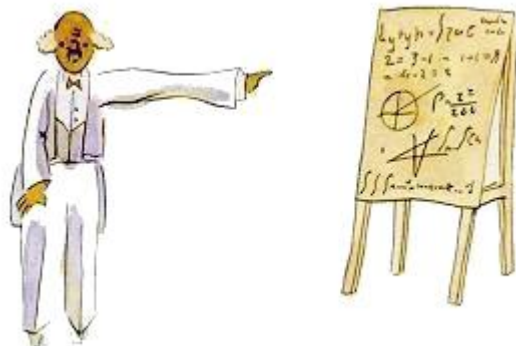
زه په کره ډول دا اټکل کولای شم چې کوچنی شاهزاده له هغه گرزنده ستورگي څخه رالوتلی چې د «B-۲۱۲» ستورگي په نامه یادېږي. دا گرزنده ستورگي یوازې یو ځل یوه تورکي ستورپوه پر ۱۹۰۹ زېږدي کال په تلسکوپ کې لیدلی وو.

هغه مهال تورکي ستورپوه د خپل دې په زړه پورې او ډېر ښه کشف په اړه خپل رپوټ د ستورپوهنې نړیوال کانګرس ته وړاندې کړ. خو هیچا د ده پر خبرو باور ونه کړ، ځکه چې ده تورکي کالي اغوستي ول. لویان خو داسې خلک دي!

له ښه مرغه د B-۲۱۲ گرزنده ستورگي د ښه نامه او شهرت په خاطر د تورکيې واکمن خپلو وگړيو ته سپارښتنه وکړه چې اروپايي کالي واغوندي.

پر ۱۹۲۰ زېږدي کال هغه ستورپوه یو ځل بیا د خپل کشف په اړه رپوټ ورکړ. دا ځل هغه په نوي موډ برابر کالي اغوستي ول او ټولو خلکو له هغه سره هوکړه وکړه.

ما د ۲۱۲-B گرزنده ستورگي په اړه دومره مفصل تشرېحات او د هغه د شمېرې يادول يوازې د لويانو په خاطر وکړل. لويان ارقام ډېر خوبنوي. کله چې هغوی ته کيسه کوي چې ستا نوی ملگری پيدا شوی، نو هغوی د مهم خيز په اړه هيڅ پوښتنه نه کوي. هغوی هيڅ مهال دا خبره نه کوي چې: «د هغه غږ څه ډول دی؟ کومې لوبې يې خوبښېرې؟ پتنگان نيسي که نه؟» هغوی دا پوښتنې کوي چې: «هغه څو کلن دی؟ څو وروڼه لري؟ د هغه تول (وزن) څومره دی؟ پلار يې څومره پيسې گټي؟» تر دې وروسته دا فکر کوي چې سپری خو يې وپېژاند. کله چې لويانو ته وايې چې: «ما له گلابي خښتو نه جوړ شوی ښکلی کور وليد چې په کرکيو کې يې د جريبن گلونه ول او د بام پر سر يې کوترې ناستې وې»، هغوی هيڅ نه شي کولای چې دا کور تصور کړي. هغوی ته بايد داسې وويل شي چې: «ما يو کور وليد چې بيه يې سل زره فرانکه وه»، هغه مهال نو بيا دوی په لوړ غږ سره وايي چې: «څومره ښکلی!».

په همدې ډول که هغوی ته ووايي چې: «دا ثبوت شوې چې کوچني شاهزاده په واقعيت کې شتون درلود. هغه ډېر ښه او گلالي هلک وو، هغه به خندل او

غونبتل يې چې يو وری ولري. هغه څوک چې وری غواړي هغه بې له شکه چې شتون لري» که چیرې هغوی ته داسې ووايې، نو خپلې اوږې پورته وغورځوي او تاته داسې وگوري لکه یو ناڅیرک تي خوري ماشوم ته. خو که چیرې هغوی ته ووايې چې: «هغه (کوچنی شاهزاده) له هغه گرزنده ستوري څخه رالوتلی او راغلی چې ۲۱۲-B گرزنده ستورگی نومېږي»، نو دا هغوی باوري کوي او په ډېرو پوښتنو باندې مونه ځوروي. لویان خو دغسې خلک دي له هغوی نه خپه کېدل کوم ارزښت نه لري. ماشومان باید د لویانو په وړاندې ډېر زړه سواند او مهربان وي. خو مور هغه څوک یو چې په دې پوهېږي چې ژوند څه شی دی. مور په شمېرو او ارقامو پورې ځاندو. ما به د زړه له تله پر دې ناول پیل کړی وای، لکه یو په زړه پورې او جادوگر نکل. زه غواړم داسې بې پیل کړم:

«وونه وو، یو کوچنی شاهزاده وو. هغه په داسې یو گرزنده ستوري کې ژوند کاوه چې پخپله ترده لږ لوی وو، او ده ډېره هیله لرله چې ملگری ولري...» هغه څوک چې پوهېږي ژوند څه شی دی، هغوی به سملاسي دا وويني چې دا رښتیا ته ډېر ورته او نږدې دی.

ځکه، زه نه غواړم چې زما کتاب یوازې څوک د ساتپری په خاطر ولولي. کله چې زه خپل کوچنی ملگری راپه یاد کړم، زړه مې سخت درد وکړي، او د هغه په اړه خبرې کول زما لپاره ډېر ستونزمن کار وي. دا دی شپږ کاله وشو چې زما ملگری او د هغه وري زه پرې اېښی يم، او زه هڅه کوم د دې لپاره د هغه په اړه کیسه وکړم چې هغه هېر نه کړم. د ملگرو هېرول ډېره یوه غمجنه خبره

ده. هر څوک خو ملگری نه لري. زه ډېر ډارېږم چې داسې نه شم لکه لویان، ځکه چې د هغوی لپاره له ارقامو پرته بل هېڅ شی په زړه پورې نه دی او په همدې خاطر ما یو صندوق رنگونه او رنگه وچکښونه (پېنسلونه) رانیول. زما په عمر د رسامۍ کار بیا پیلول داسې اسانه کار نه دی، ځکه چې ما په خپل ټول ژوند کې د لوی مار دننه او باندینۍ خواوې رسم کړې، او هغه هم هغه مهال چې شپږ کلن وم! بنسکاره خبره ده، زه هڅه کوم چې زما رسم اصلي مارت ته ډېر ورته وي. خو زه دومره ډاډه نه يم چې زه به دا کار ښه وکړای شم. یو لوی انځور (پورترېټ) ښه راشي، خو بل لوی انځور بیا له اصلي سړي سره هېڅ ورته والی نه لري. د هغوی ونه (قد) هم سمه نه شم رسمولای: په یوه انځور کې شاهزاده ډېر لوی او جگ وي، خو په بل کې بیا ډېر کوچنی وي. زما اوس ښه په یاد نه دي چې د هغه کالیو کوم رنگ درلود؟ زه به یې وازموم او د اټکل له مخې به یې یو ډول او بل ډول رسم کړم، تېروتنې مې وښیئ. اخر خو زه هم کېدای شي چې په ځینو مهمو تفصیلاتو کې تېروتنې وکړم. تاسې سزومه راکوئ. زما ملگری ماته هېڅ مهال هېڅ شی نه رابښوول او نه یې راته تشریح کول. ښایي هغه به داسې فکر کاوه چې زه همدغسې يم لکه دی. خو په خواشینۍ سره چې زه نه شم کولای چې په بند او تړل شوي صندوق کې وری له باندې خوا نه وویښم. ښایي چې زه به لږ لږ لویانو ته ورته يم. داسې بنسکاري چې زه زېږېږم.

پنځمه برخه

زه هره ورځ د هغه د گرزنده ستوري په اړه له كوم نوي شي څخه خبرېدم، په دې اړه چې هغه څنگه خپل گرزنده ستوری پرې بنود او څنگه يې سفرونه کول. هغه به په دې اړه لږ لږ کيسه کوله. پر درېيمه ورځ زه د «باوباب» (اډانسونیا ډيجيټاټا) د ونوله غميزې خبر شوم.

دا هم د وري له لاسه وشوه. داسې وېرېښېده چې کوچني شاهزاده ته سخت خپه کوونکی شک ورولوېد او ويې پوښتل:

- دا رښتیا ده چې وري بوتې خوري؟

- هو، رښتیا ده.

- څومره ښه!

زه پوه نه شوم چې دا خبره ولې دومره مهمه ده چې وري بوتې خوري. خو کوچني شاهزاده زیاته کړه:

- یانې دا چې دوی باوبابي هم خوري؟

ما ورته وویل چې نه، باوبابي بوتې نه دي، هغوی لويې ونې دي او ډېرې لوړې دي، که چيري يوه گلې پیلان هم ورته راولې نو د باوبابي يوه ونه هم بشپړه نه شي خوړلای.

کوچني شاهزاده چې د پیلانو خبره واورېده نو په خندا شو:

- دې ته به اړوتې وای چې پیلان یو د بل پر سر ودرول شي...

وروسته یې په هونښیاری سره وویل:

- د «اډانسونیا ډیجیتاټا» ونې لومړی ډبرې کوچنی وي.
- دا خبره سمه ده، نو ستا وری کوچنی «اډانسونیا ډیجیتاټا» څه

کوي چې خوري یې؟

ده په لوړ غږ وویل:

- څنگه یې څه کوي! داسې ښکارېده لکه د ډبرو عادي شیانو په اړه

چې خبرې کېږي. زه دې ته اړوتم چې ژور فکر پر وکړم او پر دې ځان پوه کړم چې موضوع د څه شي په اړه ده. تر څو چې پرې پوهېدم سر مې ښه دروند شو.

د کوچني شاهزاده په گرزنده ستوري کې لکه په بل هر ستوري کې گټور او زيان رسوونکي واوبنه شنه کيږي. دا په دې مانا چې هلته د ښو او گټورو واښو ښه توخونه او د خوشي واښو بد توخونه شته دي. خو دغه دانې يا توخونه نه ليدل کيږي. ځکه هغوی تر ځمکې لاندې لکه ويده چې وي، هماغلته پراته وي. خو کله چې کومه دانه راويښه شي بيا نو هغه تبخ وي، ورو ورو دا تبخ خلاصيږي او د لمر لور ته لويږي، لومړی ډېر په زړه پورې او بې زيانه وي. که چيري دا د سرې مولې او يا گلابو بوټی وي، نو پرېږده چې لوی شي. خو که چيري کوم خوشی واښه وي نو چې څنگه دې وپېژاند بايد سملاسي له ريښو نه له بېخه وايستل شي. د کوچني شاهزاده په گرزنده ستوري کې ډېر بد او زيان رسوونکي توخونه شته... دا د «اډانسونيا ډيجيټاټا» توخم دی. د گرزنده ستوري ټوله خاوره له دغه توخه ډکه ده. که چيري د «اډانسونيا ډيجيټاټا» نيالگي پر خپل مهال ونه پېژندل شي او چاره يې ونه شي، نو وروسته بيا ترې سرې نه شي خلاصېدای. ځکه چې ټول گرزنده ستوري نيسي. دا ونه بيا خپلې ريښې د گرزنده ستوري په ټولو ځايونو کې ځغلوي. که چيري ستوري ډېر کوچنی وي او د «اډانسونيا ډيجيټاټا» ونې ډېرې وي، نو ستوري ټوټې ټوټې کوي.

وروسته کوچني شاهزاده ماته داسې وويل: داسې يوه تلپاتې قاعده شته، کله چې گهيځ سرې له خوبه راويښ شي نو مخ او لاس بايد پرې مينځي، خپل ځان بايد سم او پاک کړي، سملاسي خپل گرزنده ستوري هم منظم جوړ کړي. کله چې د گلابو له بوټي څخه توپير ورکړ شو، نو د «اډانسونيا ډيجيټاټا» نيالگي بايد سملاسي له گلابو جلا کړای شي، هره ورځ له ستوري څخه

خشاوه شي او لري کړای شي. دوی چې نوی تیغ ووهي نو د گلابو له تیغونو سره نږدې یو شان وي. نو ځکه خو باید سړی ډېر پام ورته ولري. دا ډېر زړه تنگوونکی کار دی، خو ډېر اسان دی.

یوه ورځ هغه ماته داسې سلا راکړه چې زه هڅه وکړم او داسې یو انځور وکارم چې زموږ ماشومان پرې پوه شي. ده وویل:

- که چیرې هغوی کوم مهال پر سفر ولاړ شي، نو دا به د هغوی په کار

شي. نور کار کېدای شي چې سړی یې د یو څه مهال لپاره پرېږدي، کوم زیان نه اړوي. خو که چیرې «ډانسونیا ډیجیتاټا» ته وخت ورکړ شي چې لوی شي، نو له مصیبتو به یې سړی ځان خلاص نه شي کړای. ما داسې یو گرزند ستوری

پېژاند چې په هغه کې یو لټ ژوند کاوه. هغه پر خپل مهال درې بوتې خواوه
نه کړل او پرې یې بنسول...

کوچني شاهزاده په مفصل ډول ماته بیان وکړ او ما هم دا ستوری رسم کړ.
اوس نه شم کولای چې خلکو ته نصیحت وکړم. خو ډېر لږ خلک پر دې
پوهیږي چې «اډانسونیا ډیجیتاټا» خومره خطر لري او هر هغه څوک چې
گرزنده ستورگي (استیروید) ته ورپېښ شي هغه له دغسې خطر سره
مخامخېږي. دا ځل زه غواړم خپل آرام حالت بدل کړم. زه وایم:

- ماشومانو! له «اډانسونیا ډیجیتاټا» نه ځانونه وساتئ!

زه غواړم خپلو ملگريو ته د هغه خطر په اړه خبر ورکړم چې له پخوا نه دوی ته متوجه دی او هغوی یې لا په اړه هېڅ گومان او اټکل هم نه شي کولای، لکه پخوا چې یې ما اټکل نه شواى کولای او خبر هم ترې نه وم. ځکه خو ما پر دغه انځور باندې دومره زیار وایست. زه په خپل دغه زیار او زحمت باندې پېنېمانه نه یم او افسوس یې نه کوم. بنایي تاسې وپوښتئ چې زما په کتابگوټي کې ولې نور داسې اغېزمن او مهم انځورونه نشته، لکه دا د «ډانسونیا ډیجیتاټا» انځور چې دی؟ ځواب یې ډېر اسان دی: ما ډېر کوبښن وکړ خو هېڅ هم ترې جوړ نه شول. خو کله چې ما «ډانسونیا ډیجیتاټا» انځورول نو ماته دې شعور الهام راکاوه چې دا کار ډېر ارزښتمن او بېړنۍ دی.

شپږمه برخه

اوو کوچنی شاهزاده! زه ورو ورو پر دې هم پوه شوم چې ستا ژوند څومره زړه تنگوونکی، یورنگه او یو نواخت دی. ډېر مهال تا یوازې یوه ساتېري او مشغولتیا درلوده: یانې چې په خوښۍ سره دې د لمر لوېدو (غروب) سیل کاوه. زه پر دې د څلورمې ورځې پر سهار پوه شوم او خبر شوم، هغه وخت چې تا وویل:

- زما لمر لوېده ډېر خوښیږي. راځه چې ویي گورو چې لمر څنگه لوېږي.
- خو باید انتظار وباسو.

- د څه شي په خاطر منتظر شو؟
 - د دې لپاره چې لمر بنکته شي او لوېدو ته نږدې شي.
- لومړی ته ډېر هېښ شوی او بیا دې په ځان پورې وخنډل او ودې ویل:
- ماته داسې بنکاري چې زه په خپل کور کې يم!

په رښتیا هم همدا سې ده. ټول پوهېږي کله چې په امریکا کې ماسپښین وي، په پرانسه کې لمر لوېږي. که چیري سړي کولای شوی چې په یوه دقیقه کې پرانسه ته ورسېږي، نو له لمر لوېدو څخه به یې خوند اخیستی وای. په خواشینۍ سره چې تر پرانسه لاره ډېره اوږده. خو تا په خپل گرزنده ستوري کې په خوبۍ سره کولای شوی چې څوکۍ یو څو گامه مخکې کړي. تا بیا بیا کولای شوی چې د لمر لوېدو سیل وکړي...

یوه ورځ ما د یوې ورځې په بهیر کې درې څلوېښت ځلي لمر لوېده ولیدل!

لږ وروسته تا زياته كړه:

- ته پوهېږې... كله چې سپرې زړه تنگې شي نو ډېر بڼه وي چې لمر لوېده وگوري...
- پر هغه ورځ چې تا درې څلوېښت ځلي د لمر لوېدل وليدل، ته ډېر زړه

تنگې شوی وي؟

خو کوچني شاهزاده ځواب را نه كړ.

اوومه برخه

پر پېښم ه ورځ زه بيا هم د وري له برکته د کوچني شاهزاده په راز پوه شوم. هغه تر ډېر فكر او چورت وهلو وروسته پرته له كومو لومړنيو خبرو دې پايلې ته راغی او ناڅاپه يې وويل:

- دا چې وری بوټي خوري، نو گلان هم خوري؟
- دی ټول هغه څه خوري چې مخې ته يې ورځي.
- داسې گلونه هم خوري چې اغزي ولري؟
- هو، هغه گلونه چې اغزي ولري هغه هم خوري.
- بيا نو اغزي څه ضرور دي؟

په دې باندې زه نه پوهېدم. زه ډېر بوخت وم. په ماشين کې يو بولټ سست شوی وو او ما هڅه کوله چې هغه سم کړم. زما حالت بڼه نه وو. حالت نور هم

پسې جدي کېده، اوبه بېخي لږ پاتې وې، زه وډار شوم چې زما له مجبوریته ناستې پایله به ډېره خرابه او بده وي.

کوچني شاهزاده خپله پوښتنه بيا تکرار کړه:

- اغزي څه ضرور دي؟

ده له خپلې پوښتنې تر هغولاس وانه خيست ترڅو چې يې ځواب وانه ورېده. کلک او سخت بولتې زما حوصله ختمه کړه او ما هم بې له کومه سنجشه په ځواب کې ورته وويل:

- اغزي هېڅ ضرور نه دي، هغوی هسې د گلانو له غوسې راشنه

کيږي.

- ښه، په دې خاطر!

چوپه چوپتيا شوه. وروسته هغه په تريو وچولي سره وويل:

- زه ستا په خبرو باور نه لرم! گلان کمزوري او سپېدلي دي. هغوی

هڅه کوي چې ځانونه زړور کړي. هغوی داسې فکر کوي چې که چيري اغزي ولري نو هر څوک به ترې ډارېږي...

ما ځواب ور نه کړ. په دغه شېبه کې ما له ځان سره داسې وويل: «که چيري دا بولتې سم نه شي، نو زه به يې په خټک داسې ووهم چې بېخي توتې توتې شي.» کوچني شاهزاده بيا زما د خيال لړۍ راپرې کړه:

- ته فکر کوي چې گلان...

- نه، نه زه! زه هېڅ فکر نه کوم! ما تاته په ځواب کې هغه څه وويل

څه چې په فکر کې هوايي راتېر شول. ته خو ما وينې چې زه پر جدي کار بوخت
يم.

هغه په حيرانتيا سره ماته وکتل او ويې ويل:

- پر جدي کار!؟

هغه همداسې ماته کتل: زه ټول په گريسو چټل، خټک په لاس کې او په يو
شي پسې کړوږ شوم چې ما ونه پېژاند او ده ته ډېر بدرنگه ښکارېده.

په دې وخت کې هغه وويل: ته داسې خبرې کوي لکه لويان چې بې کوي!

زه و شرمېدم، خو هغه په بې رحمۍ سره زياته کړه:

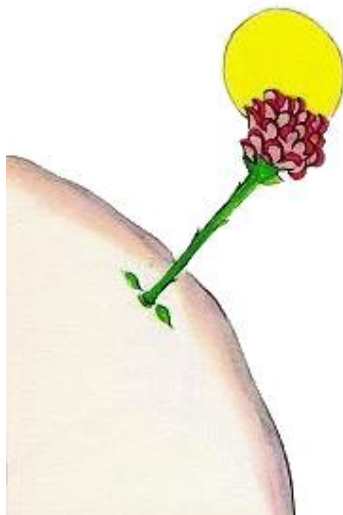
ته هر څه سره غلطوي... په هېڅ شي نه پوهېږي!

هو، زه پوه شوم چې دا ټوکه نه وه، دی خپه شو. سر يې خنډ واوه او طلايي
وينستان يې باد گډوډ کړل.

- ماته يو گرزنده ستوري مالوم دی، هلته يو داسې ښاغلی ژوند کوي

چې سوربخون غوندي مخ لري. هغه په خپل ټول ژوند کې يو ځل هم گل نه دی
بوی کړی. يو ځل يې هم ستوري ته نه دي کتلي. پر هغه باندي هېڅ مهال
هېڅوک او هېڅ شی گران نه وو، او هېڅ وخت يې هېڅ هم نه دي کړي. هغه

یوازې پر یوه شي بوخت دی: ارقام سره یو ځای کوي او جوړوي یې، او له گهيځه تر ماښامه یوازې پر همدې یوه خبره ټینګار کوي چې: «زه جدي سړی یم! زه جدي سړی یم!» سم دم لکه ستا په شان. یو ځل له غروره سره وپرسېږي. خو په اصل کې هغه انسان نه دی، مرخېری دی.

- څه شی؟

- مرخېری!

کوچنی شاهزاده له غوسې نه ان زېږ شو.

میلیونونه کاله کیږي چې گلونه له اغزیو سره شنه کیږي، او میلیونونه کاله کیږي چې وري بیا هم گلان خوري. نو ایا دا جدي خبره نه ده سړی پرې پوه

شي، دا چې اغزي هېڅ کومه گټه نه لري، بيا نو گلو نه ولي په خپل ټول ځواک سره کوبښ کوي چې اغزي يې راشنه شي؟ ايا دا مهمه نه ده چې وري او اغزي په خپل منځ کې جگړه کوي؟ ايا دا د هغه پنډ ښاغلي، چې سوربخون غوندي منځ لري، د حساب تر پوهنې جدي او مهمه نه ده؟ که چيري په نړۍ کې هغه يوازيني گل ته، چې ماته مالوم دی او يوازې زما په گرزنده ستوري کې شين کيږي، کومه ورځ کوچنی وری ورشي او دا گل وځوري، دی به پر دې خبر هم نه وي چې دا يې څه وکړه؟ ته فکر کوي چې دا ټول څه مهم نه دي؟

هغه تک سور شو. وروسته يې بيا پر خبرو پيل وکړ:

- که چيري هغه گل تاته گران وي چې يوازینی دی، او له ميليونونو

ستوريو نه په بل هېڅ يو ستوري کې نشته، همدومره بس ده: هسک ته به گوري، ته به نېکمرغه يې او خپل ځان ته به داسې وايې: «هاغلته په يو ځای کې زما گل اوسېږي...» نو که چيري وری هغه وځوري، دا به داسې وي لکه ټول ستوري چې يو ځل مړه شي او ځلا يې ورکه شي! ستا له لیده دا مهمه نه ده؟

هغه نور نه شو کولای چې خبرې وکړي. ناڅاپه سرت سرت په چيغو په ژړا شو. تياره هم شوه. ما کار ژر پرېښود، زما د بدمرغه بولت په اړه فکر کول هم له ياده ووتل. تنده او مړينه مې هم له ياده ووتل. په گرزنده ستوري کې، زما په گرزنده ستوري کې چې ځمکه نومېږي، کوچني شاهزاده ژړل او اړينه وه چې هغه کرار کړم. ما هغه په غېږ کې ونيو او لولو لولو کاوه مې. ما ورته وويل:

- هغه گل چې پر تا ډېر گران دی هغه ته هېڅ خطر متوجه نه دی...زه به

ستا وري ته کټپوز رسم کړم...ستا د گل لپاره به د ساتنې ځای رسم کړم...زه...

زه نه پوهېدم چې هغه ته نور څه ووایم. ما خپل ځان ډېر شرمینده او پر احساساوه. نه پوهېدم چې هغه ته څنگه ورغږ کړم، چې زما غږ واورې، د هغه په اروا او زړه پسې، چې له ما روان وو، څنگه ځان ورسوم...د اوبنکو هېواد څومره مرموز، نالیدلی او نامالوم دی.

اتمه برخه

ما دا گل پر راتلونکي لنډ مهال ډېر بڼه وپېژاند. د کوچني شاهزاده په گرزنده ستوري کې تل عادي، بڼه او متواضع گلان شنه کېدل، هغوی لږې گلپانې درلودې، ډېر لږ ځای يې نیوه او چاته يې تکلیف نه ورکاوه. هغوی گهيځ په اوبنو کې غوړېدل، خو ما بڼام مړاوي کېدل. کومه ورځ يوه دانه له کوم نامالوم لوري نه راوړل شوې وه، هغه دانه دلته راشنه شوې او دا کوچنی بوټی له هماغې دانې نه رالوی شوی دی. کوچني شاهزاده دغه کوچني نازک بوټي ته همداسې کتل. دا وور نازک بوټی نورو ورو نازکو بوټيو ته ورته نه وو. که چيري دا د زيان رسوونکو «ډانسونیا ډيجيتاټا» ونو کوم نوی ډول وي بيا؟ خو کوچنی بوټی نور لوی نه شو او ناڅاپه يې غوټی وکړې. کوچني شاهزاده تر دې مهاله بل هېڅ ځای دومره لويې غوټی نه وې ليدلې، او مخکې له مخکې يې دا احساس کړې وه چې داسې معجزه به وويني. خو دا ناڅرگند مېلمه، چې په خپله کوچنی زرغونه کوټه کې لا پټه وو، نور هم بڼه

کېده او لا بنایسته کېده. هغه په خپل ځان کې ورو ورو نور رنگونه راپیدا کړل. دی بې له بېرې نور هم بنکلی کېده، او یو پر بلې پسې یې گلپانې رابنکاره کېدې. هغه نه غوښتل چې د کوکنارو د گل په څېر خنډل شوی او بنورول شوی دې نړۍ ته راشي. هغه غوښتل چې د خپلې بنکلا په ټوله ځلا کې ځان راڅرگند کړي. هو، دا یو ډېر لوی مکېزگر او کرشمه گروو! د هغه دا پټ چمتووالی له یوې نه بلې ورځې ته تېرېده او دوام یې کاوه. هغه وو چې یوه ورځ گهیځ، چې لمر نوی په راختو وو، د هغه گلپانې وغوړېدې.

دا ډېر بنایسته گل، چې دغې شېبې ته د چمتووالي په خاطر یې ډېر زیار او زحمت ایستلی وو، د اړېمي ایستلو پر مهال وویل:

- اه، زه ډېر په زحمت او سختۍ سره راوین شوم... هیله کوم چې ما

وینښئ...زه تر اوسه لاسم نه یم...

کوچنی شاهزاده نور نه شو کولای چې خپله ډېره خوشالي په خپل ځان کې تم کړي:

- تاسو ډېر بنایسته او په زړه پورې یاست!
- ښه، رښتیا وایې؟ ځواب آرام وو. وگورئ زه له لمر سره یو ځای

وزېږېدم

کوچنی شاهزاده پوه شو چې دا هېښنده مېلمه متواضع او خاکسار نه دی، خو هغه دومره ډېر ښکلی وو چې د سړي زړه ورته باغ باغ کېده!

خو هغه پر لند مهال پوه شو او ویي ويل:

- داسې ښکاري چې د سببنازي وخت دی. خیر یوسئ، زما غم هم

وخورئ...

کوچنی شاهزاده شرمینده او سربداله غوندې شو، اوبه شیندونکې یې راپیدا کړ او گل ته یې د چینې اوبه ورکړې.

پیراتلونکی لندمهال مالومه شوه چې دا ډبر بنایسته گل ډبر مغرور دی، ډبر
زر خوابدی کیږي، او کوچنی شاهزاده ورسره ډبر سترې او ستومانه شوی
دی. دې گلاب څلور اغزي لرل او یوه ورځ یې کوچني شاهزاده ته وویل:

- پرېږده چې پرانگان راشي، زه یې له منگولو او نوکانونه ډارېم!

خو کوچني شاهزاده ورته وویل:

- زما په گرزنده ستوري کې پرانگان نه اوسي. بله خبره دا چې پرانگان
وابسه نه خوري.

گل په ټیټ غږ وویل:

- زه واښه نه یم.

- ما وښئ...

- نه، زه له پړانگانو څخه نه ډارېم، زه له باده ډېر ډارېم. تاسو پرده نه لرئ؟

کوچني شاهزاده له ځان سره فکر وکړ: عجیبه ده، واښه دی خو له باده ډارېږي. دا گل څومره بدخوی لري.

- چې ماښام شو نو ما په کوم سرپوښ باندې پټ کړئ. دلته ستاسو

په ځای کې ډېر ساړه دي. دا ډېر ناھوسا گرزنده ستوری دی. هلته له کومه ځایه چې زه راغلی یم...

ده خپلې خبرې تر پایه ونه کړې. ځکه چې دی دلته هغه مهال راوړل شوی، کله چې لا د توخم دانه وه. ده نه شو کولای چې له نورو نړیو خبر وي. دا چې ستا

درواغ په اسانۍ سره ثابت شي او بيا سړی درواغ ووايي، دا خو بې عقلي ده! بنایسته گل و شرمېد، بيا يې دوه ځلي وټوخل، د دې لپاره چې کوچنی شاهزاده دا احساس کړي چې هغه دده (گل) په وړاندې پردي:

- پرده چيرته ده؟
- ما غوښتل چې پسې ولاړ شم، خو ما نه شو کولای چې ستا خبرې ټولې وانه ورم!

بيا نو گلاب نور هم سخت وټوخبډ: پرېرېده چې هغه د خپل وجدان په وړاندې شرمينده شي!

که څه هم دا ډېر بنایسته گل پر کوچني شاهزاده ډېر گران شو او په دې خوشاله وو چې د هغه خدمت يې کاوه، خو پر راتلونکي لنډ مهال له هغه سره شک راپيدا شو. تشې خبرې يې په جدي ډول په زړه کې منلې او ځان يې ډېر کمبخته احساس کړ.

هغه يوه ورځ ماته په باوري ډول وويل: ما د هغه خبرو ته عبث غوږ نيولی وو او منلې مې. سپری بايد د گلانو خبرو ته هېڅ غوږ ونه نيسي. همدومره بس ده چې سپری هغوی ته گوري او د هغوی خوږبويي تنفس کوي. زما گل خپله خوږبويي زما په ټول گرزنده ستوري کې خپره کړه او زه ورته د خوشالی-خرگندولو په چل نه پوهېدم. دا د منگولو او پرانگانو په اړه خبرې...دې خبرو بايد پر ما اغېز بنډلی وای، خو زه په غوسه شوم...

هغه دا اعتراف هم وکړ:

- زه هغه مهال په هېڅ شي نه پوهېدم! اړينه وه چې د خبرو له مخې

نه، بلکې د کار او عمل له مخې قضاوت شوی وای. هغه ماته خپله خوږبويي راکوله، زما پر ژوند يې د خونې رڼا خپروله. زه بايد تنبډلی نه وای. ددغو خوارو، نيشتوکو چالاکیو او چلونو تر شا مې بايد چې نزاکت او نرمي ليدلې وای. گلان خومره بې ثباته دي! خو زه لا ډېر زلمکی وم او مينه مې لانه شوای کولای.

نهمه برخه

لکه څنگه چې زه پوه شوم، هغه وپتېيله چې له کوچيانو مرغانو سره مسايرت وکړي. پر وروستي گهيځ هغه د نورو وختونو په پرتله خپل گرزنده ستوری بڼه پاک او منظم کړ. په غمخوری سره يې اورشیندي غرونه پاک کړل. هغه دوه اورشیندي غرونه درلودل چې د سباناري د تودولو لپاره ترې ډېر بڼه کار اخیستل کيږي. سربېره پر دې، ده يو بل اورشیندی غر هم درلود

چې مړ دی او اور نه غورځوي. خو هغه وویل چې څوک څه پوهیږي چې څه به پېښ شي، ځکه خو یې دغه مړ اور شیندی غر هم پاک کړ. اور شیندي غرونه چې سم په احتیاط سره پاک شي نو بیا په ارامۍ بلیږي. اور شیندی غر داسې دی لکه د تودنۍ په دود کښ کې اور، لکه د تودنۍ په دود کښ کې چې اورغی (مومک) اور اخیستی وي. ښکاره خبره ده چې مور په ځمکه کې خلک ډېر واره یو او نه شو کولای چې خپل اور شیندي غرونه پاک کړو. ځکه خو هغوی مور ته دومره بدې پېښې راپېښوي.

وروسته کوچني شاهزاده د بېلېدو په خپګان سره د «اډانسونیا ډیجیتاټا» وروستي تبغونه وشکول. هغه داسې فکر کاوه چې بیا به دې لور ته بېخي راستون نه شي. خو پر دغه گهڼخ عادي کار ده ته ډېر لذت وربانښه. کله چې یې د وروستي ځل لپاره ډېر ښکلي گل ته اوبه ورکړې او غوښتل یې چې په سرپوښ باندې یې پټ کړي، نو نږدې وو چې وژاري.

بیا بی وویل:

- د خدای په امان!
- بنایسته گل ورته ځواب ور نه کړ.
- کوچني شاهزاده په تکرار سره وویل:
- د خدای په امان!

گل وټوڅېد ، خو ټوڅی یې له والگي څخه نه وو. بیا یې وویل:

- زه کم عقل وم. ته ما وبنسه، او کونښن وکړه چې نېکمرغه واوسې.

کوچنی شاهزاده ډېر حیران شو. د هغه نبینښه یې سرپوښ په لاسونو کې سوړ او وارخطا غوندي ولاړ وو. دا آرام نزاکت له کومه شو؟

دا یې وویل:

- هو، هو، ته پر ما گران یې. دا خبرې ده واورېدې. دا زما گنا ده چې ته

په دې خبر نه وې. هو دا مهمه هم نه ده. خو ته هم همدغسې کم عقل وې لکه زه. کونښن وکړه چې نېکمرغه واوسې... سرپوښ پرېږده، هغه زما نور نه دی په کار.

- خوباد...
- زه دومره ناجوره نه يم او بيخ نه يم وهلي... د شپې تازه گي ماته گته
- لري، خککه چې زه خو گل يم.
- خو ژوي، حشرات...
- که چيري زه غوارم چې له پتنگانو سره وپېژنم نو دوه، درې

پيشوگيو ته هم بايد ځان ټينگ کړم. پتنگان لکه چې ډېر بنکلي دي. کنه نو څوک به ماته راشي؟ ته به ډېر لري يې. له لويو دارونکيو ځناورو څخه زه نه ډارېم. زه هم منگولي او نوکان لرم.

هغه د زړه په ساده والي سره خپل څلور اغزي راوښوول. بيا يې وويل:

- دا نه شم زغملای! ته چې غواړې ولاړ شې، نور څه ولاړ شه. مه

ځنډ پرې، نور ځنډ مه کوه.

هغه نه غوښتل چې کوچنی شاهزاده يې وويني چې دی څنگه ژاړي. دا ډېر باغوره گل وو....

لسمه برخه

د کوچني شاهزاده گرزنده ستوري ته دا گرزنده ستورگي (اسټيرويوډونه) تر ټولو ډېر نږدې ول، لکه ۳۲۵، ۳۲۲، ۳۲۷، ۳۲۸، ۳۲۹ او ۳۳۰. کوچني شاهزاده وپتېيله چې لومړی دغو ستورگيو ته ولاړ شي؛ اړينه وه چې د ځان لپاره بوختيا پيدا کړي او کوم څه ترې زده کړي.

په لومړي گرزنده ستورگي کې يوه پاچا ژوند کاوه. هغه ارغواني کالي او د قاقم پوستکی اغوستی وو. پر پلازپه ډېر ساده ډول، خو باعظمته ناست وو.

کله چې يې کوچنی شاهزاده ولید، نو يې په لور غږوويل:

- دادی، تبعه مې هم راپيدا شو!

کوچني شاهزاده داسې فکر وکړ:

- دازه يې څنگه وپېژندلم؟ دا لومړی ځل دی چې دی ما وینی!

هغه پر دې نه پوهېد چې پاچاهان نړۍ ته په ډېر ساده لید گوري: د هغوی لپاره ټول خلک اتباع دي.

پاچا په ډېر غرور سره، چې دی کولای شي د کوم چا لپاره پاچا واوسي،
کوچني شاهزاده ته وويل:

- رانږدې شه، غواړم چې له نږدې دي وگورم.

کوچني شاهزاده شاوخوا وکتل، چې چيرته کېني، خود پاچا ډېرې ښکلې د
قائم له پوستکې جوړې شوې قبا ټول گرزنده ستورگې پټ کړې وو. کوچني
شاهزاده دې ته اړوت چې ودرېږي، ځکه د کېناستو ځای نه وو پاتې، خودی
ډېر ستړی شوی وو... ناڅاپه يې اړېمی وايست. پاچا وويل:

- ادا او تشریفات دا اجازه نه ورکوي چې د پاچا په حضور کې

څوک اړېمی وباسي. دلته اړېمی ایستل منع دي.

کوچني شاهزاده په ځواب کې په شرمېنده گۍ سره وويل:

- ما ناڅاپه او بې اختياره اړېمی وايست. ما ډېره اوږده لار وهلې،

خوب مې بېخي نه دی کړی...

پاچا وويل:

- بیا نوزه تاته امر کوم چې اړېمی وباسه. ډېر کلونه کيږي چې ما

داسې څوک نه دی لیدلی چې اړېمی وباسي. زما لپاره دا د پام او لېوالتیا وړ
ده. بس حکم کوم چې اړېمی وباسه! دا زما امر دی.

کوچنی شاهزاده تک سور شو او ویی ویل:

- خوزه ډار پرېم...زه نور ارېمی نه شم ایستلای...
- بیانو، بیا نوزه امر کوم چې ارېمی وکاره، یا خو...

له پاچا نه خبرې گډې وډې شوې او لکه چې لږ په غوسه هم شو.

د پاچا لپاره خو تر هر څه دا مهمه ده چې بې سرغړونې د ده اطاعت وشي. دی سرغړونه نه شي زغملای. دا یو مطلق شاه پرست وو. خو هغه ډېر مهربان وو، ځکه یې یوازې معقول مرونه یې ورکول. په دې وخت کې پاچا بیا داسې وویل:

- که چیرې زه کوم جنرال ته امر وکړم چې ولاړ شه له سمندرې کب

خوړونکی مارغه راوړه او جنرال دا امر اجرا نه کړي، دا به د هغه ملامتیا نه وي، بلکې زما ملامتیا به وي.

کوچنی شاهزاده له ډار سره وویل:

- اجازه ده چې کېنم؟

پاچا په ډېر عظمت سره د قلم له پوستکي جوړې شوې قبا یو پلور اغوندې کړ او ویی ویل:

- زه امر کوم چې کېنه!

خو کوچنی شاهزاده هک پک حیران وو او له ځان سره یې ویل: ستورگی
دومره کوچنی دی. دی پرڅه شی او پر چا پاچاهي کوي؟

په دې وخت کې هغه داسې وویل:

- اعلیحضرته، اجازه راکړئ چې له تاسو یوه پوښتنه وکړم...

پاچا په بېرته وویل:

- حکم کوم: پوښتنه وکړه!

علیاحضرته... ستاسو پاچاهي چیرته ده؟

پاچا عادي ځواب ورکړ:

- زما پاچاهي په هر ځای کې ده.

- په هر ځای کې؟

پاچا دی له لاسه ونيو او په ساده توب (تواضع) سره یې ورته خپل گرزنده
ستورگی او نور گرزنده ستوري وښوول.

کوچني شاهزاده یو ځل بیا پوښتنه وکړه چې دا ټول ستاسو دي؟

پاچا ځواب ورکړ: هو.

ځکه چې هغه په رښتیا هم د بشپړ واک شاه وو، هېڅ ډول پولې او
محدودیتونه یې په رسمیت نه پېژندل. کوچني شاهزاده وپوښتل:

- ستوري هم ستاسو اطاعت کوي؟

پاچا ځواب ورکړي:

نو خود، بنکاره خبره ده چې ستوري هم زما اطاعت کوي. هغوی په یو رپ کې زما اطاعت کوي. زه سرغړونه نه شم زغملای.

کوچنی شاهزاده ډېر خوښ وو، هغه له ځان سره داسې ویل چې که دی دومره غښتلی او ځواکمن وای! نو ده به په یوه ورځ کې څلور څلوېښت ځلي نه، بلکې دوه او یا ځلي، یا سل او یا هم دوه سوه ځلي له لمرلوېدو څخه خوند اخیست او دې ته به هم اړیزه نه پیدا کېده چې څوکې له یوه ځایه بل ځای ته یوسي! په دې وخت هغه بیا لږ خپه شو، ځکه چې خپل گرزنده ستوری یې په یاد راغی، ځان یې زړه ورکړ او له پاچا یې پوښتنه وکړه:

- زما ډېر زړه کیږي چې د لمرلوېدو سیل وکړم... مهرباني وکړئ...

دا پېرزوینه خو وکړئ، پر لمر باندې امر وکړئ چې ښکته شي...

- که چیري زه کوم جنرال ته امر وکړم چې د پتنگ په شان له یوه گل

څخه بل گل ته والوزه، او یا تر سمندرې ولاړ شه او بېرته راشه او جنرال زما امر ونه مني، نو څوک به پر وي، هغه او که زه؟

کوچنی شاهزاده بې له ځنډه ځواب ورکړ:

- تاسو اعلیحضرت.

پاچا وويل:

- بېخي سمه خبره دې وکړه. له هر چا نه بايد هغه څه وپوښتل او

وغوښتل شي، څه چې هغه ورکولای شي. واک بايد تر هر څه پرمخه معقول وي. که چيري ته خپل ولس ته امر وکړي چې ځانونه اوبو ته واچوي، ولس انقلاب کوي. زه دا رښته لرم چې له خلکو اطاعت وغواړم، ځکه چې زما غوښتنې او امرونه معقول دي.

کوچني شاهزاده د لمرلوېدو پوښتنه بيا ور په ياد کړه. هغه پر دې خبره ټينگ ولاړ وو. تر څو چې ځواب نه وای ورکړ شوی دی له خپلې خبرې نه تېرېده: د لمرلوېده څنگه شو؟

پاچا وويل:

- د لمرلوېدو سيل به هم وکړي. زه غواړم چې لمر ولوېږي. خو لومړی

بايد ښو او مساعدو شرايطو ته انتظار وباسم، ځکه چې د واکمن حکمت په همدې کې دی.

کوچني شاهزاده وويل:

- شرايط به کله مساعد شي؟

پاچا په خبرو کې بند بند کېده، د يوه پرېر کليز پانې يې اړولې او ويي ويل:

- شرايط به... شرايط به نن ماښام پراوو بچو او څلوېښت دقيقو

مساعدا شي. ته به يې بيا ووينې چې زما امر څنگه كره اجرا كيږي.

كوچني شاهزاده اړېمې وكيښ. افسوس چې دلته داسې نه ده چې هر مهال
وغواړې د لمر لوېدو سيل و كړې! رښتيا خبره دا چې دلته هغه نور زړه تنگي
غوندي شو. نو پاچا ته يې وويل:

- زه درنه ځم. دلته نور كوم كار نه لرم.

پاچا ورته وويل:

- پاتې شه!

پاچا پردي ډېر مغرور وو چې ده يو تبعه موندلی او نه يې غوښتل چې له هغه
څخه بېل شي.

- دلته پاتې شه، زه به دي وزير مقرر كړم.

- د څه شي وزير؟

- نو... د نياو وزير.

- نو دلته خو هېڅوك نشته چې محاكمه شي او قضاوت پر وشي!

پاچا يې خبره رد كړه او ويې ويل:

- څنگه نشته. ما لا تر اوسه خپله ټوله پاچاهي نه ده كتلې. زه د

شاهي بگي لپاره ډېر زور يم او پلي چې گرزم نو ډېر ستړي كېږم...

کوشني شاهزاده شاه ٽيٽه ڪڙه او يو ڄل بيا بيبي د گرزنده ستوري هاغه بل لوري وڪوت. بيا بيبي په لور غږوويل:

- ها خواته هم هېڅوک نشته!

پاچا ورته وويل:

- څوک چې نشته، بيا نو پخپله پر خپل ځان قضاوت وکړه. دا تر ټولو

ستونزمن کار دی. پر خپل ځان قضاوت کول ډېر ستونزمن کار دی، د دې په پرتله چې پر نورو قضاوت وشي. که چيري ته وکړای شي چې پر خپل ځان سم قضاوت وکړي، دا به په دې مانا وي چې ته رښتيا هم يو حکيم يې.

کوچني شاهزاده ورته وويل:

زه هر چيري کولای شم چې پر خپل ځان قضاوت وکړم. د دې لپاره اړينه نه ده چې زه دي حتمي دلته له تاسو سره پاتې شم.

د پاچا خوله بنده بنده کېده او ويي ويل:

- زما په گومان دلته زما د گرزنده ستوري په کوم ځای کې يوه زړه مږه

ژوند کوي. د شپې له خوا بيبي زه کړپ کړوپ اورم چې مزاحمت کوي. ته کولای شي چې هغه محاکمه کړي او قضاوت پر وکړي. کله ناکله پرې د سولۍ (اعدام) حکم صادروه. د هغې ژوند به په تا پورې اړه ولري. خو هر ځل بايد

بيا وبنبل شي. دا زړه مږه بايد وساتل شي، ځکه چې موږ يوازې همدا يوه مږه لرو.

کوچني شاهزاده وويل:

- د سولۍ د امرونو صادرو ل مې نه خوښيږي. بس زما وخت لږ دی، زه ځمه.

پاچا وويل:

- مه ځه، وخت لاشته.

کوچني شاهزاده ځان چمتو کړ چې و خوځيږي، خو نه يې غوښتل چې دا زوړ پاچا خپه کړي.

- که چيري تاسو اعليحضرت غواړئ چې امرونه او حکمونه مو بې له

کومې سرغړونې ترسره شي، نو تاسو کولای شئ چې ماته يو معقول امر وکړئ. د ساري په توگه ماته امر وکړئ چې زه بې له کومه ځنډه و خوځېږم... زه فکر کوم چې د دې لپاره شرايط ډېر ښه مساعد دي...

پاچا ځواب نه ورکاوه، کوشني شاهزاده لنډه شېبه زړه نه کاوه، بيا يې سوړ اسويلی وایست او روان شو.

پر دې مهال پاچا په بېړه له شا نه غږ وريسي وکړ:

- ته مې د سفیر په توگه مقرر کړې!

د هغه له څېرې داسې بنسکارېده چې له دې خبرې سره کوم مخالفت نه لري.

کوچنی شاهزاده پر لاره روان وو او له ځان سره یې داسې وویل:

- لویان عجیب خلک دي.

یوولسمه برخه

په دویم گرزنده ستوري کې یو عزت غوښتونکی ژوند کاوه. کله چې یې

کوچنی شاهزاده له لري ولید، نو یې په لوړ غږ وویل:

- اوو، دادی درناوی کوونکی را پیدا شو!

شهرت غوښتونکي خلک داسې فکر کوي چې ټول پر دوی باندي خوشالېږي. کوچني شاهزاده وويل:

- ورغ مو په خير. ستاسو د شاپو خولۍ خومره په زړه پورې ده.

عزت غوښتونکي وويل:

- دا په دې خاطر چې د سترې مه شئ پر مهال يې کاروم. کله چې څوک

زما هرکلی وکړي او د درناوي سر تیت کړي، بیا نوزه د شاپو خولۍ ورته له سره لرې کوم. خو له بده مرغه دې لورته هېڅوک هم سر نه راښکاره کوي.

کوچني شاهزاده له ځان سره وويل:

- عجيبه؟ دی هېڅ پوه نه شو.

پر دې مهال عزت غوښتونکي ورته وويل:

- لاسونه دي وپړکوه.

کوچني شاهزاده لاسونه وپړکول. عزت غوښتونکي خپله د شاپو خولۍ له سره لرې کړه، په ساده توب او خاکساری سره يې ورته سر تیت کړ.

کوچني شاهزاده له ځان سره فکر وکړ: د زار په پاچا له گرزنده ستوري نه دلته خوشالي ډېره ده. نو يې يو ځل بيا لاسونه وپړکول. عزت غوښتونکي يو ځل

بیا د شاپو خولی له سره لرې کړه، سر یې ورته ټیټ کړ او په دې ډول یې ستړي مه شي سره وکړه.

پېنځه دقیقې پرله پسې همدا ستړي مه شي تکرار بده، خود کوچني شاهزاده زړه یې ورتور کړ. بیا یې وپوښتل:

- د دې لپاره چې د شاپو خولی له سره ولوبړي سړی باید څه وکړي؟

خو عزت غوښتونکي یې خبرو ته غوږ ونه نیو. شهرت غوښتونکي خلک هېڅ ډول خبرو ته غوږ نه نیسي، هغوی یوازې هغو خبرو ته غوږ نیسي او اوري یې، چې په هغو کې د دوی ستاینه کیږي.

بیا یې له کوچني شاهزاده څخه پوښتنه وکړه:

- ته په رښتیا زما یو ډېر ښه او خوشال درناوی کوونکی یې؟

- درناوی کول - یانې څه؟

- درناوی کول یانې پر دې اعتراف کول چې په دې گرزنده ستوري کې

تر ټولو زه ډېر ښکلی، تر ټولو زما کالي ډېر ښایسته، تر ټولو زه ډېر بډای او تر ټولو زه ډېر هوښیار یم.

- ښه، نو ستا په گرزنده ستوري کې خو نور هېڅوک نشته!

- خیر دی، ماته دا خوښي راوښه، بیا هم پر ما باندې خوشالي

خرگنده کړه!

کوچنی شاهزاده اورې ورو پورته وغورځولې او ويي ويل:

- زه درباندي خوشاله يم، نو دا کار تاته څه خوشالي او څه گټه درکوي؟

کوچنی شاهزاده له عزت غوښتونکي څخه په منډه منډه رهي شو. هغه خپله لار ونيوه او له ځان سره يې داسې فکر وکړ:

- په رښتيا چې لويان ډېر عجيب خلک دي.

دولسمه برخه

په بل گرزنده ستوري کې يو نېشه يي ژوند کاوه. کوچنی شاهزاده له هغه سره ډېر لږ وخت وو، خو تر دې وروسته کوچنی شاهزاده ډېر خواشینی شو.

کله چې دی دغه گرزنده ستوري ته راغی، نېشه یې سپری چوپ ناست وو،
ډکو، نیم خنبل شویو او تشو بوتلونو ته یې په ځیر ځیر کتل. کوچني شاهزاده
پوښتنه ترې وکړه:

- دا ته څه کوي؟

نېشه یې په بروس او تريو تندي ورته ځواب ورکړ:

- خنبل یې.

- د څه لپاره؟

- د دې لپاره چې هېر یې کړم.

د کوچني شاهزاده زړه پر هغه ډېر وسو او بیا یې ترېنه وپوښتل:

- څه شی غواړي چې هېر کړي؟

نېشه یې اعتراف وکړ او ویي ويل:

- غواړم دا هېر کړم چې زما لپاره ډېر د شرم او خجالت ځای دی.

نېشه یې ښکته کتل.

کوچني شاهزاده غوښتل چې له مسکین سره مرسته وکړي. نو یې پوښتنه
ترې وکړه:

- د څه شي په خاطر شرمېنده یې؟

- په دې خاطر خجالته يم چې زه مشروب خنبل!

هغه نور نه شو کولای چې یوه خبره هم وکړي.

کوچنی شاهزاده په داسې حال چې هک پک هېښ وو، له دې ځایه هم روان شو. دی پر لاره روان وو او له ځان سره یې داسې فکر کاوه:

- هو، دا خبره حق ده چې لویان ډېر عجیب خلک دي.

دیار لسمه برخه

څلورم گرزنده ستوری د یوه معامله گر او جدي عملي کارکوونکي سړي ستوری وو. هغه داسې بوخت وو چې د کوچني شاهزاده په ورتگ سره یې ان سر هم پورته نه کړ. خو کوچني شاهزاده ورته وویل:

- ورځ مو په خبر. ستاسو سگریټ مړ شوی دی.

- درې او دوه-پېنځه کیږي. پېنځه او اووه-دولس. دولس او درې-

پېنځلس. ورځ دي په خبر. پېنځلس او اووه-دوه ویشته. دوه ویشته او شپږ-
اته ویشته. د اورلگیت د خلي لگولو ته هم وخت نشته. شپږ ویشته او پېنځه-
یو دېرش. اوف! ټول شوه پېنځه سوه یو میلیون شپږلکه دوه ویشته زره اووه
سوه یو دېرش.

- پېنځه سوه میلیونه څه شی؟

- آ؟ ته لا دلته یې؟ پېنځه سوه میلیونه... اوس نه پوهېږم څه شی...

زه ډېر کار لرم! زه جدي سپری یم، چتیا تو ته وخت نه لرم! دوه او پېنځه-اووه کيږي...

کوچني شاهزاده يو ځل بيا ترې وپوښتل:

- څه شی پېنځه سوه ميليونه شو؟

دی تر هغو پر خپله پوښتنه کلک ولاړ وو تر څو چې ځواب نه وو ورکړ شوی. جدي سپری سر پورته کړ:

- څلورپنځوس کاله کيږي چې زه په دې گرزنده ستوري کې ژوند کوم.

په دې ټول مهال کې ماته يوازې درې ځلي مزاحمت شوی. لومړی ځل دوه ويشت کاله پخوا له کوم ځای نه يوه مرغتانه را الوتې وه او ماته راغله. هغې

ډېر شور ماشور جوړ کړ چې له همدې لامله په جمع کې رانه درې تېروتنې وشوې. دویم ځل یوولس کاله دمخه د روماتېزم د درد سخته حمله راباندې راغله، ځکه چې زه تل ناست يم، کارمې د ناستو دې او د گرزېدو لپاره وخت نه لرم. زه جدي سپری يم... درېیم ځل دا دی، دی! بڼه، ټول پېنځه سوه میلیونه شو...

- څه شی پېنځه سوه میلیونه شو؟

معامله گر سپری پوه شو چې باید ځواب ورکړي، کله نو په آرامه به یې پرې نه رږدي.

- دا کوچني شيان چې کله کله په هوا کې ښکاري، دا پېنځه سوه میلیونه شو.

- کوم کوچني شيان، مچان؟

- نه، نه، داسې واړه واړه دي، ځلیري.

- مچی؟

- نه، مچی نه دي. داسې کوشني کوشني، طلايي رنگه، هر یو لټ چې

کله ورته وگوري، نو بیا په چورت کې ولاړ شي. خوزه جدي سپری يم. زه د خیال او چورت لپاره وخت نه لرم.

- ستوري؟

- هو هو، ستوري.

- پېنځه سوه میلیونه ستوري؟ ته په هغوی باندې څه کوي؟

- پېنځه سوه يو ميليون، شپږ لکه دوه ويشت زره اووه سوه يودېرش.

زه جدي سرې يم، زما کره شمېر خوبسيږي.

- بنه، نو په دې ټولو ستورو باندې څه کوي؟

- څه پرې کوم؟

- هو.

- زه هېڅ پرې نه کوم، خو هغوی ټول زما ستوري دي.

- ټول ستوري ستا دي؟

- هو.

- نو ما خو يو پاچا وليد چې...

- پاچاهان هېڅ شی هم نه لري. هغوی يوازې پاچاهي کوي. ستوري

لرل او پاچاهي کول دواړه يوه مانا نه لري.

- نو دا دومره ستوري دي د څه لپاره خپل کړي؟

- د دې لپاره چې شتمن او بډای واوسم.

- د څه شي لپاره غواړې چې شتمن واوسې؟

- د دې لپاره چې نور نوي ستوري رانيسم، که چيري نوي ستوري

کوم څوک کشف کړي.

کوچني شاهزاده فکر وکړ:

- دی داسې قضاوت او خبرې کوي لکه هغه نېشه يي چې کولې.

نوی بییا ورڅخه پوښتنې پیل کړې:

- څنگه کېدای شي چې ستوري د یو چا ملکیت او شتمني واوسي؟

معامله گر په ډونگن غږ سره پوښتنه وکړه:

- ستوري د چا دي؟

- نه پوهېږم، د هېچا نه دي.

- یانې چې زما دي، ځکه زه لومړی سړی وم چې هغوی زما فکر ته

راغلل.

- بس همدومره؟

- هو، خود، همدومره. که چیري ته داسې یو الماس پیدا کړې چې

خاوند ونه لري، مانا دا چې هغه ستا شو. که چیري ته داسې یو ټاپو پیدا کړې چې خاوند ونه لري، هغه ټاپو ستا دی. که چیري تر نورو ټولو دمخه ستا په ذهن کې کومه مفکوره را پیدا شي، ته د هغې د اختراع لیک ثبت ځانته اخلې، دا مفکوره ستا شوه. نو ستوري ټول ځکه زما دي چې تر ما مخکې بل هېڅوک دې ته نه وو ځیر شوی چې دا ستوري لاس ته راوړي.

کوچني شاهزاده وویل:

- دا خبره سمه ده. نو ته په هغوی باندي څه کوي؟

معامله گر په ځواب کې ورته وویل:

- هغوی زما په واک کې دي. زه یې اداره کوم. دا ډېر ستونزمن کار

دی، خو زه جدي سړی یم.

د کوچني شاهزاده لپاره دا پوښتنې لږ وې. هغه وویل:

- که چیرې زه کوم ورېښمین د شمال ولرم، زه کولای شم چې تر غاړې

بې تاو کړم او له ځان سره یې یوسم. که چیرې زه کوم گل ولرم، زه کولای شم
چې هغه راوشکوم او له ځان سره یې یوسم. نو ته خو نه شې کولای چې
ستوري له ځان سره یوسې!

- نه، نه یې شم کولای، خو زه کولای شم هغوی په بانک کې کېږدم.

- دا څنگه؟

- دا داسې: په یوه کاغذ کې لیکم چې زه دومره ستوري لرم. تردې

وروسته دا کاغذ په صندوق کې اچوم او په کیلي یې کولپوم.

- بس خلاص؟

- همدومره بس ده نو.

کوچني شاهزاده له ځان سره فکر وکړ:

- په زړه پورې خبره ده. ان شاعرانه ده. خو دومره جدي نه ده.

دا چې کوم شی جدي دی او کوم شی جدي نه دي، په هغه کوچنی شاهزاده داسې پوهېد لکه څنگه چې يې پرې سر خلاصېده، داسې نه لکه لویان. هغه وويل:

- زه يو گل لرم او هر گهيځ ورته اوبه ورکوم. زه درې اورشیندي

غرونه لرم چې هره اوونۍ يې پاکوم. زه هغوی درې واړه پاکوم، هغه اورشیندی غر چې مړ شوی او اور نه غورځوي، هغه هم پاکوم. ځکه کېدای شي کومه پېښه وشي. زما اورشیندو غرونو ته دا گټه لري چې هغوی زما دي او زما په واک کې دي. خو ستورو ته ستا هېڅ کومه گټه نه رسيږي....

د معامله گر سړي خوله خلاصه پاتې وه او هېڅ ځواب يې نه درلود، کوچنی شاهزاده هم ترې روان شو. هغه په سپېدلۍ له ځان سره ويل:

- په رښتیا چې لویان هېښنده خلک دي.

څوارلسمه برخه

پېنځم گرزنده ستوری ډېر په زړه پورې وو. هغه تر ټولو کوچنی وو. په دغه ستوري کې یوازې یو څراغ او څراغ بلوونکی ځاییدل. کوچنی شاهزاده نه پوهېد په دغه کوچني ستوري کې، چې چیرته لري په هسک کې دی، نه پکې کورونه شته، نه پکې څوک ژوند کوي، څراغ او څراغ بلوونکی څه په کار دي. خو هغه داسې فکر وکړ:

- بنایي چې دا سړی ناپوه او نامعقول وي. خو دی دومره ناپوه نه

بنکاري لکه پاچا، عزت غوښتونکی، معامله گر او نېشه یي. دده په کار کې بیا هم مانا شته. دی چې کله خپل څراغ بل کړي داسې بنکاري، لکه یو بل ستوری او یا یو گل چې راپیدا شي. خو کله چې څراغ مړ کړي داسې بنکاري لکه ستوری او گل چې ویده شي. ډېره بڼه بوختیا ده. دا په رښتیا چې گټور کار دی، ځکه چې بنکلی دی.

کله چې هغه دغه ستوري ته ورنږدې شو، نو یې له درناوي سره خراغ بلوونکي ته سرټیت کړ. هغه وویل:

- ورځ مو په خېر. تا ولې اوس خراغ مې کړ؟

خراغ بلوونکي په ځواب کې ورته وویل:

- ورځ مو په خېر. خراغ مې ځکه مې کړ چې پرېکړه همدا سې شوې ده.

- دا څه ډول پرېکړه ده؟

- خراغ مې کول. ما بنام مو په خېر.

هغه یو وار بیا خراغ بل کړ.

- ولې دي بیا خراغ بل کړ؟

خراغ بلوونکي په تکرار سره وویل:

- پرېکړه همدا سې ده.

کوچني شاهزاده وویل:

- زه پوه نه شوم.

خراغ بلوونکي وویل:

- دا دومره ستونزمنه خبره نه ده چې سپری پرې پوه نه شي. پرېکړه

پرېکړه ده. ورځ مو په خېر.

خراغ يې مې کړې.

وروسته يې پر سره د شمال باندي د تندي خوله پاکه کړه او ويې ويل:

زما ورهڼه (کسب) ډېره ستونزمنه ده. يو مهال دې کار مانا درلوده. ما گهيځ خراغ مې کاوه او ما بنام مې بلاوه. ما ټوله ورځ په واک کې درلوده چې دمه وکړم او شپه مې هم په واک کې وه چې خوب پوره کړم...

- وروسته بيا پرېکړه بدله شوه؟

خراغ بلوونکي وويل:

- بدبختي همدا ده چې پرېکړه نه ده بدله شوې! زما گرزنده ستوری

کال تر بله لا گړندی تاوېږي. کوشني شاهزاده ترې وپوښتل:

- نو اوس به څه کوي؟

- هېڅ. گرزنده ستوری په يوه دقيقه کې يو وار خړخي او زه د دمې

کولو لپاره يوه ثانيه وخت هم نه لرم. هره دقيقه خراغ مې کوم او بېرته يې بلوم.

- عجيبه خندوونکې خبره ده! يانې دا چې ستا ټوله ورځ يوه دقيقه

ده!

خراغ بلوونکي وويل:

- د خندا وړ څه نشته. زه او ته دا دې يوه مياشت وشوه چې سره غږېږو.

- بشپړه مياشت؟!

- هو. دېرش دقيقې. يانې چې دېرش ورځې. ما بنام مو په خبر!

هغه يو وار بيا خراغ بل کړ.

کوچني شاهزاده خراغ بلوونکي ته کتل او ورو ورو يې خوبښېده، ځکه چې هغه پر خپله خبره ولاړ او خپلې خبرې ته ژمن وو. د کوشني شاهزاده هغه مهال په ياد راغی چې ده به خپله څوکۍ له يوه ځايه بل ځای ته مخکې کوله، د دې لپاره چې د لمرلوېدو سيل وکړي. د ده زړه وشو چې له ملگري سره مرسته وکړي. نو يې خراغ بلوونکي ته وويل:

- غور ونيسه. زه غواړم تاته داسې يو چل دروښيم چې ته وکولای شې

هر وخت چې وغواړې دمه وکړې...

خراغ بلوونکي وويل:

- زه تل غواړم چې دمه وکړم، تل مې استراحت ته زړه کيږي.

خو کېدای شي چې سپری خپلې خبرې ته ژمن وي او کېدای شي چې سپری لت وي.

کوچني شاهزاده خپلو خبرو ته دوام ورکاوه:

- ستا گرزنده ستورگی دومره کوشنی دی چې ته کولای شې په درې

گامه کې د هغه له شاوخوا نه راتاو شې. اړینه ده په داسې گړندیتوب سره تگ وکړې چې تل په لمر کې پاتې شې. کله چې وغواړې دمه وکړې، ته همداسې ځه، ځه او ځه... نو ورځ به دې دومره اوږدېږي، خومره چې ته غواړې. خراغ بلوونکي وویل:

- نو دا خوماته دومره گټه نه لري. په نړۍ کې زما تر هر څه خوب ډېر

خوبښېږي.

کوچني شاهزاده ورته خپل افسوس خرگند کړ:

- بیا دې نو کار خراب دی.

خراغ بلوونکي وویل:

- کار مې خراب دی. ورځ دې په خېر.

بیا یې خراغ مړ کړ.

کوچني شاهزاده خپله لار ونيوه او له ځان سره یې وویل:

- دادی انسان، دادی انسان. هر څوک چې یې وويني په سپک لید به

ورته وگوري، هم پاچا ته، هم عزت غوښتونکي ته، هم نېشه یي ته او هم معامله گرته. زه فکر کوم چې تر دوی ټولو همدا یو د خدا وړ نه دی. ښایي په دې خاطر چې هغه یوازې د خپل ځان په اړه فکر نه کوي.

کوشنی شاهزاده سوراسویلی وایست. له خان سره یې فکر کاوه:

- زړه مې غواړي چې له همدې سړي سره دوستي او ملگرتیا وکړم. خو

دده ستورگی ډېر کوچنی دی او دوه کسه پکې نه ځایږي...

هغه دا زړه نه کاوه له خان سره پر دې اعتراف وکړي، چې دغه ډېر بڼه ستورگی دی یو بل لامل له مخې هم دده ډېر خوښیږي. هغه دا چې په دغه گرزنده ستورگی کې په څلرویشتنو ساعتو کې سړی کولای شي چې یو زر څلور سوه څلوېښت ځلي د لمرلوېدو سیل وکړي او خوند ترې واخلي!

پنځلسمه برخه

شپږم گرزنده ستوری تر مخکیني گرزنده ستورگی لس گرايه لوی وو. په دې گرزنده ستوري کې یو بوډا ژوند کاوه او پنډ پنډ کتابونه یې لیکل. کله چې یې کوشنی شاهزاده ولید نو یې په لوړ غږ وویل:

- وگورئ! سیلاني مساپر راغی.

کوچنی شاهزاده د دې لپاره چې دمه وکړي نو پر مېز کښېناست، ځکه چې ډېر گرزېدلی او ډېره مساپري یې کړې وه.

بوډا ترې وپوښتل:

- ته د کوم ځای یې؟

کوچني شاهزاده له بوډا څخه پوښتنه وکړه:

- دا دومره ستر کتاب د څه شي کتاب دی؟ تاسو دلته څه کوئ؟

بوډا ځواب ورکړ:

- زه جغرافیه پوه یم.

- جغرافیه پوه یانې څه شی؟

- جغرافیه پوه هغه پوهاند ته ویل کیږي چې پر دې ټولو پوهېږي،

دریابونه، سمندرگی، سیندونه، بنارونه، غرونه او دښتې چیرې پرته دي،
یا په کومو ځایونو کې موقعیت لري.

کوچني شاهزاده وویل:

- څومره په زړه پورې! اصلي کار خودغه دی!

ده د جغرافیه پوه پر گرزنده ستوري نظر واچاوه. ده تر اوسه دومره لوی
ستوری نه وولیدلی. بیا یې ویل:

- ستاسې گرزنده ستوری ډېر ښایسته دی. تاسې سمندرونه لرئ؟

جغرافیه پوه وویل:

- زه هغوی نه پېژنم.

کوچني شاهزاده په مایوسۍ سره وویل:

- او... غرونه لرئ؟

جغرافیه پوه بیا وویل:

- غرونه نه پېژنم.

- بنارونه، سیندونه، دښتې څنگه، لرئ یې؟

- دا هم نه پېژنم.

نو تاسې خو جغرافیه پوه یاست!

بوډا وويل:

- سمه خبره دې وکړه. زه جغرافيه پوه يم، سيلاني نه يم. زه سيلانيانو ته بېخي ډېره اړتيا لرم. ځکه چې د بنارونو، سيندونو، غرونو، سمندرگيو، سمندرونو او دښتو شمېر جغرافيه پوه نه نيسي. جغرافيه پوه ډېر مهم وگړی دی، دی د گرزېدو لپاره وخت نه لري. دی له خپل دوتره د باندې نه وزي. خو ده ته سيلانيان او گرزندويان راځي او د هغوی کيسې ليکې. که چيري د دوی له شمېر څخه يې کوم څوک کومه په زړه پورې کيسه وکړي، جغرافيه پوه يې سموي او کنترولوي يې چې دا سپری رښتونی گرزندوی دی او که نه.

- د څه لپاره؟

- د دې لپاره چې که چيري سيلاني درواغ ووايي، نو د جغرافيه په درسي کتابونو کې هر څه گډوډېږي. که چيري هغه ډېر څښل هم وکړي بيا هم بدبختي ده.

- ولې؟

- ځکه چې نېشه يانو ته يو شی دوه ښکاري. په کوم ځای کې چې يو

غروي، جغرافيه پوه دوه ليکي.

کوچني شاهزاده وويل:

- ما يو سپری پېژاند... له هغه نه به يو خراب گرزندوی جوړ شوی وای.

ډېره شونې ده. په دې توگه که چيرې مالومه شي چې گرزندوی رښتونی سړی دی، بیا نو د هغه نوې ایستنه (کشف) کنترولوي.

- څنگه یې کنترولوي؟ هماغلته ورځي او گوري یې؟

- نه، دا کار ډېر ستونزمن دی. له گرزندوی نه یې ثبوت غواړي. د

ساري په توگه، که چيرې هغه لوی غر کشف کړي، نو هغه باید له دغه غره نه لویې ډبرې راوړي.

جغرافیه پوه نارامه او اندېښمن شو:

- ته خو پخپله گرزندوی یې! ته له لرې ځایه راغلی یې! د خپل

ستوري په اړه ماته کیسه وکړه! هغه خپل وچکښ تېره کړ او پنډ کتاب یې پرانیست. د گرزندویانو کیسې خلک لومړی په وچکښ لیکي. کله چې یې گرزندویان ثبوت کړي، تر هغه وروسته یې بیا کیسه په قلم لیکي. جغرافیه پوه وویل:

- ما تاته غورځولولی دی، وایه.

کوچني شاهزاده وویل:

زه هلته داسې کوم په زړه پورې شيان نه لرم. زما هر څه ډېر کوچني دي. درې اور شیندي غرونه لرم. دوه یې اور غورځوي او دابل درېم یې ډېر وخت کیري چې مړ دی، اور نه شیندي. خو بیا هم کېدای شي چې بیا په اور شیندلو پیل وکړي.

جغرافيه پوه د ده خبره تاييد كړه:

- هو، كېدای شي چې دا پېښه بيا وشي.
- نور، يو گل لرم.

جغرافيه پوه وويل:

- مورږ گلان نه لیکو او په کتاب کې یې نه ثبتوو.
- ولې؟! گل خو تر هر څه ډېر ښکلی دی!
- ځکه چې گلونه تېرېدونې (فاني) دي.
- څنگه تېرېدونې دي؟

جغرافيه پوه وويل:

- د جغرافيه کتابونه په نړۍ کې تر ټولو ارزښتناک کتابونه دي.

هغوی هېڅ مهال نه زېږېږي. په دې چې دا ډېره کمپېښه پېښه ده چې غر دي له خپل ځايه وښوري. يا خو دا چې درياب دي وچ شي. مورږ د تلپاتې او بدلون نه موندونکو شيانو په اړه ليکنه کوو.

کوچني شاهزاده د ده خبرې غوڅې کړې او ويي ويل:

- نو مړ شوی اور شيندې غر کېدای شي چې بيا راژوندي شي او په

اور شيندلو پيل وکړي.

نو دا «تېرېدونې» څه شي ته وايي؟

جغرافیه پوه وویل:

- دا چې اورشیندی غر اور غورځوي یا یې نه غورځوي، دا زموږ

جغرافیه پوهانو لپاره مهمه نه ده. زموږ لپاره مهم غردی. غر بدلون نه مومي.

کوچنی شاهزاده چې هر مهال پوښتنه وکړي او د خپلې پوښتنې ځواب وانه وري، نو په ارامه نه کېږي، ځکه خو یې بیا وپوښتل:

- «تېرېدونې» یانې څه؟

- دا په دې مانا: هغه شی چې باید پر لنډ مهال له منځه ولاړ شي.

- نو زما گل باید پر راتلونکي لنډ مهال له منځه ولاړ شي؟

- خود.

کوچني شاهزاده له ځان سره وویل:

- زما بنکلی گلاب او زما خوشالي لنډ عمر لري او له نړۍ نه هېڅ

دفاع نه لري. هغه یوازې څلور اغزي لري. ما دی خوشي کړی او زما په گرزنده

ستوري کې یوازې دی!

ده لومړی ځل د پرې بنودل شوي گل ارمان وکړ. خو هماغه شپبه ورته

زړورتوب راستون شو. له جغرافیه پوه څخه یې پوښتنه وکړه:

- تاسو څه سلا راکوئ چې کومې خواته ولاړ شم؟

جغرافیه پوه ورته وویل:

- د ځمکې گرزنده ستوري ته ولاړ شه. هغه ډېر بڼه نوم لري...

کوچنی شاهزاده پر خپله لار روان شو، خو د پرې بنودل شوي گل خیال او اندېښنه لاور سره وه.

شپاړسمه برخه

کله چې کوچنی شاهزاده اووم گرزنده ستوري ته راغی نو دا اووم ستوری ځمکه وه. ځمکه هسې عادي گرزنده ستوري نه دی! په هغې کې یوسلو یوولس پاچاهان (له دې شمېر څخه تورپوستي پاچاهان هم دي)، اووه زره جغرافیه پوهان، نهه لکه معامله گر، اووه نیم میلیونه نېشه یان او درې سوه یوولس میلیونه عزت غوښتونکي ژوند کوي چې ټول نږدې دوه میلیارده لویان کیږي.

د دې لپاره چې تاسو پوه کړم، ځمکه څومره ستره ده، غواړم دومره ووايم، تر هغه مهاله چې برېښنا لا اختراع شوې نه وه، اړینه وه چې په ټولو شپږو لویو وچو کې گڼ شمېر خراغ بلوونکي شتون ولري چې ټول شمېر یې څلور لکه دوه شپېته زره پېنځه سوه یوولس کېده.

که چیري له وړاندې نه ورته وکتل شي، نو دا ډېره ښکلې او په زړه پورې تماشا وه. د دغه لوی شمېر خراغ بلوونکیو حرکتونه تر یو نازک تول (وزن) لاندې وو، لکه د بالت په نخا کې. لومړی د نوي زیلاند او استرالیا خراغ بلوونکی وړاندې تلل. کله چې به یې خراغونه بل کړل، نو ویده به شول. په دوی پسې به د چین د خراغ بلوونکو نوبت راوړسېد. دوی چې به خپله نخا ترسره کړه، نو به د پردې شاته ولاړل. تر دوی وروسته به د روسیې او هند د خراغ بلوونکو نوبت راوړسېد. ورپسې د افریقا او اروپا د خراغ بلوونکو وار وو. تر دې وروسته به د سویلي امریکا د خراغ بلوونکو نوبت راوړسېد. بیا به نو د شمالي امریکا د خراغ بلوونکو نوبت شو. دوی هېڅ مهال تېروتنه نه

کوله او نه غلطېدل، ټول پر خپل مهال سټېژ ته ختل. هو، دا ډېره ځلانده او بڼکلي تماشا وه.

یوازې هغه څراغ بلوونکي چې په شمالي قطب کې یې باید یوازینی څراغ بلولای او د ده په شان په سویلي قطب کې یوه څراغ بلوونکي ارام ژوند درلود، ځکه چې دوی دواړو په کال کې یوازې دوه ځلي دا کار کاوه.

اوولسمه برخه

کله چې سړی ټوکې کوي، ته به نه غواړې چې درواغ ووايي، خو کله کله پکې له سړي نه وویل شي. ما د څراغونو په اړه کیسه کې د رښتیا پر وړاندې لږ څه غلطې وکړه. له دې ډارېږم، هغه څوک چې زموږ گرزنده ستوری نه پېژني، په اړه یې غلط فکر ونه کړي. خلک پر ځمکه باندي دومره ډېر ځای نه نیسي. که چیري د هغې دوه میلیارده اوسېدونکي سره راټول او د گڼې گونې په بڼه سره یو ځای شي، لکه په میتینګ کې چې سره ولاړ وي، نو بې له کومې ستونزې به هغوی ټول په داسې یوه سیمه کې ځای شي چې شل میله اوږدوالی ولري او شل میله سور. ټول بشریت کېدای شي چې د ارام سمندر په ترټولو کوچني ټاپو کې سره یو ځای کوټه شي.

بڼکاره خبره ده چې لویان به ستاسو پر خبره باور ونه کړي. هغوی پر دې اند دي چې ډېر ځای نیسي. هغوی د «ادانسونیا ډیجیتاټا» د ونې په شان پخپله خپل ځان ته ډېر ستر بڼکاري. تاسې هغوی ته سلا ورکړئ چې سمه شمېرانه (محاسبه) وکړي. د هغوی دا ډېر خوښیږي، هغوی ارقام زښت ډېر خوښوي.

تاسې پر دې شمېر خپل وخت له لاسه مه ورکوی. دا یو بې گټې کار دی. تاسې
خو بې له دې هم پر ما باور لرئ.

نو کله چې کوچنی شاهزاده ځمکې ته راپېښ شو، نو یې بېخي یو بشر هم ونه
لید او ډېر هېښ شو. هغه ان داسې فکر وکړ چې دی غلط شوی او کوم بل
گرزنده ستوري ته راغلی دی. خو پر دې مهال ده ته نږدې په شگه کې یوه
کړۍ، چې د سپوږمۍ د وړانګې رنگ یې درلود، وښورېده.

کوچنی شاهزاده په هر حال بیا هم داسې وویل:

- ما بنام مو په خېر.

مار خواب ورنه کړ.

- ما بنام دي په خېر.

- دا زه کوم گرزنده ستوري ته راپېښ شوم؟

مار وویل:

- ځمکې ته راغلی یې، افریقا ته.

- بڼه، بڼه، نو ایا په ځمکه کې خلک نشته؟

- دا دښته ده. په دښته کې هېڅوک ژوند نه کوي. خو ځمکه لویه ده.

کوچنی شاهزاده پر ډبره کېناست او هسک ته یې وکتل. ده په چورتې حالت

سره وویل:

- غواړم پوه شم چې ستوري د څه په خاطر ځلیږي. ښایي په دې خاطر

چې وړاندې یا وروسته.

هر څوک وکولای شي بیا خپل ستوری ولټوي. وگوره ورته، زما گرزنده

ستوری هاغه دی، سیده زموږ له پاسه... تر هغه پورې واټن ډېر اوږد او لوی

دی!

مار وویل:

- ستا گرزنده ستوری بنکلی دی. ته به دلته پر ځمکه باندې څه کوي؟

کوچني شاهزاده وويل:

- ما له خپل گل سره لانجه وکړه.

- بڼه، بڼه...

وروسته دواړه چوپ شول.

کوچني شاهزاده بيا پر خبرو پيل وکړ:

- خلک چېرته دي؟ په دننه کې بيا هم سړی يوازيتوب احساسوي...

مار وويل:

- د خلکو په منځ کې هم يوازيتوب احساسېږي.

کوچني شاهزاده په ځير هغه ته وکتل، بيا يې وويل:

- ته عجيب موجود يې. تر گوتې پرې نه يې...

مار د ده خبره رد کړه او ويي ويل:

- خود پاچا تر گوتې په ما کې غښتلتيا ډېره ده.

کوچني شاهزاده موسکي شو او ورته ويي ويل:

- نو ايا ته دومره غښتلی يې؟ ته ان پښې او منگولې هم نه لري. ته

مساپرت هم نه شي کولای...

ماروویل:

- زه کولای شم د هرې بېړۍ په پرتله تا تر ډېره لري ځایه یوسم.

مار د کوچنۍ شاهزاده له سپښتې لکه د سرو زرو د وښي په شان تاو راتاو
شواو ویي ویل:

- له هر هغه چا سره چې زه په تماس کې کېږم، زه هغه بېرته هغې

ځمکې ته راستنوم چې دی ترې وتلی وي. خو ته پاک یې او له ستوري نه
راغلی یې...

کوچني شاهزاده ځواب ورنه کړ. مار خبرو ته دوام ورکړ:

- پر تاسو زړه سوځي. ته په دې د گرانیت ډبرې په شان کلکه ځمکه

کې ډېر کمزوری یې. که چیرې ته پر کومه ورځ د خپل پرې ښودل شوي گرزنده
ستوري ارمان وکړې، زه کولای شم له تا سره مرسته وکړم، زه کولای شم...

کوچني شاهزاده وویل:

- زه ډېر ښه پوه شوم. خو ته ولې هر مهال په معما (مرموزې) سره خبرې
کوي؟

ماروویل:

- زه ټولې معماوې حلوم.

تر دې وروسته دواړه چوپ شول.

اتلسمه برخه

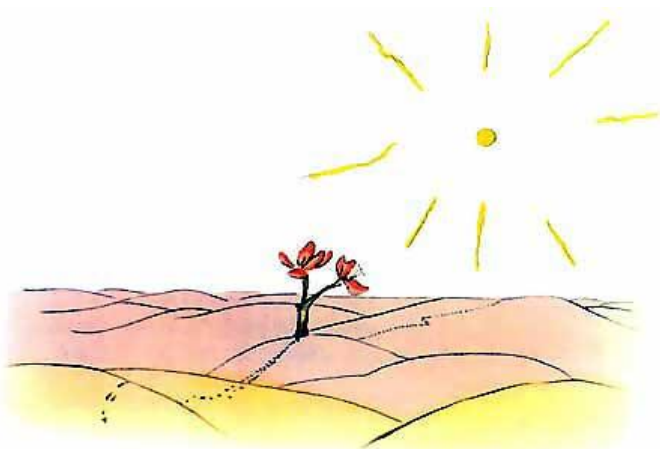
کوچنی شاهزاده تر دښتې تېر شو او هېڅوک یې ونه لیدل. په دې ټول وخت کې هغه یوازې یو کوچنی گل ولید چې ښایسته نه وو او درې گلپانې یې درلودې. کوچنی شاهزاده گل ته وویل:

- ستړی مه شې.

- گل ځواب ورکړ. خبر یو سې، ته هم ستړی مه شې.

کوچنی شاهزاده په ادب پوښتنه ترې وکړه:

- خلک چېرته دي؟

گل یوه ورځ یو کاروان لیدلی وو چې ترڅنگ یې تېر شو.

- خلک؟ ښه، ښه... هغوی لکه چې ټول شپږ یا اووه کسان دي. ما

هغوی ډېر کلونه پخوا لیدلي دي. مالومه نه ده چې اوس یې سپری چیري ولټوي. هغوی رېښې نه لري، ځکه یې باد یوې خوا او بلې خواته وړي. دا یو نارام او ناسوده حالت دی.

کوچني شاهزاده وویل:

- د خدای په امان.

گل ورته وویل:

- په مخه دي ښه.

نولسمه برخه

کوچنی شاهزاده یو لوړ غره ته وخوت. ده پخوا هېڅ مهال غرونه وو لیدلي. پرته دده له هغو دریو اورشیندو غرونو څخه، چې دده ترزنگانه پورې ول. له مې شوي اورشیندي غره څخه ده د څوکی په توګه کار اخیست. ده اوس له ځان سره داسې فکر وکړ:

- له داسې لوړ غره څخه زه سملاسي ټول گرزنده ستوري او ټول خلک

ليدلای شم. خوده يوازې د ستونپه شان نري او تېره لابنونه (کمرونه) وليدل.
پر دې مهال ده د هر حال لپاره داسې وويل:

- ورځ مو په خېر.

غږيې انگازه وکړه:

- خېر... خېر... خېر...

کوچنی شاهزاده و پوښتل:

- تاسو څوک یاست؟

غږیې داسې انگازه وکړه:

- څوک یاست... څوک یاست... څوک یاست...

کوچنی شاهزاده وویل:

- راځه چې سره ملگري شو، زه بېخي یوازې یم.

غږیې بیا انگازه وکړه:

- یوازې یم... یوازې یم... یوازې یم...

کوچنی شاهزاده له ځان سره داسې فکر وکړ:

- عجیب گرزنده ستوری دی! بېخي وچ کلک، له اغزیو ډک او

مالگین دی. د خلکو هم فکر کار نه کوي، هغوی یوازې هغه څه تکراروي، څه

چې هغوی ته وویل شي... ما په کور کې ښکلی او گلالی گل درلود چې ماته

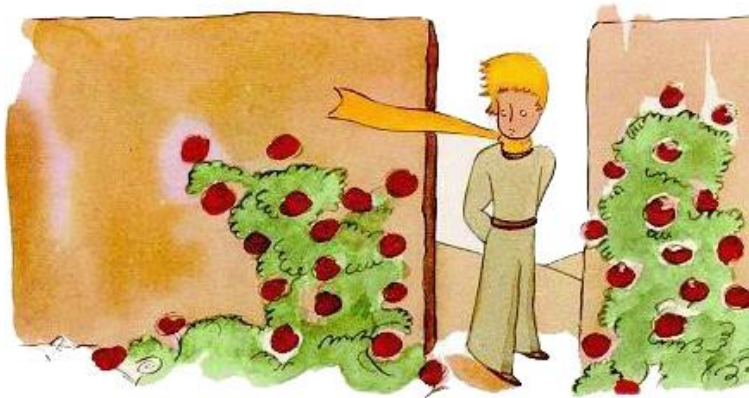
یې خوشالي راکوله، هغه تل لومړی پر خبرو پیل کاوه.

شلمه برخه

کوچنی شاهزاده ډېر وخت د شگو، لابنونو او واورو له لارې روان وو، خو وروسته یې لار پیدا کړه. ټولې لارې خلکو ته ورغلې دي. ده وویل:

- ورځ مو په خېر.

ده په مخ کې یو گلبن وو چې له گلابو ډک وو.

گلابو هم ځواب ورکړ:

- ورځ دي په خېر.

کوچنی شاهزاده ولیدل چې هغوی ټول د ده گل ته ورته دي. ده په ډېرې حیرانتیا سره پوښتنه وکړه:

- تاسې څوک یاست؟

گلابو خواب ورکړ:

- موريد گلابو گلونه يو.

کوچني شاهزاده په تیت غږ وويل:

- بڼه، بڼه.

ده خپل ځان ډېر کمبخته احساس کړ. د ده بڼکلي گلاب ده ته ويلي وو چې د هغه په شان گل په ټوله پيښۍ (کایناتو) کې نشته. خو دغه دي، د ده په مخ کې هماغه ډول پېنځه زره گلان يوازې په يو گلبن کې دي!

کوچني شاهزاده له ځان سره فکر وکړ:

- که چيري زما گلاب دا گلونه ووينې، نو څومره به خپه شي. هغه به

ډېر سخت ټوخبډلی وای او ځان به يې داسې بڼوولی وای چې مږ به شي، خو وبه نه غواړي چې د خدا وږ بڼکاره شي. زه به دې ته اړوتی وای چې په ده پسې سم وگرزم، لکه په ناجوره پسې. کنه نو هغه به په رښتيا هم مږ شوی وای او دا يوازې د دې لپاره چې ما سپک کړي...

وروسته هغه داسې فکر وکړ:

- ما لاداسې فکر کاوه، زه داسې يو گل لرم چې په نړۍ کې يې بل

هېڅوک نه لري، خو هغه يو عادي گلاب وو. ما ټول ټال همدغه يو عادي گلاب او درې اورشیندي غرونه لرل چې لوړوالی يې زما ترزنگانه پورې وو.

له هغوی نه یې یو مړ شوی، اور نه غورځوي، بنایي چې د تل لپاره مړ پاتې شي... دا نوزه څه ډول شاهزاده یم؟..

هغه په وانبو کې ځملاست او په ژړا شو.

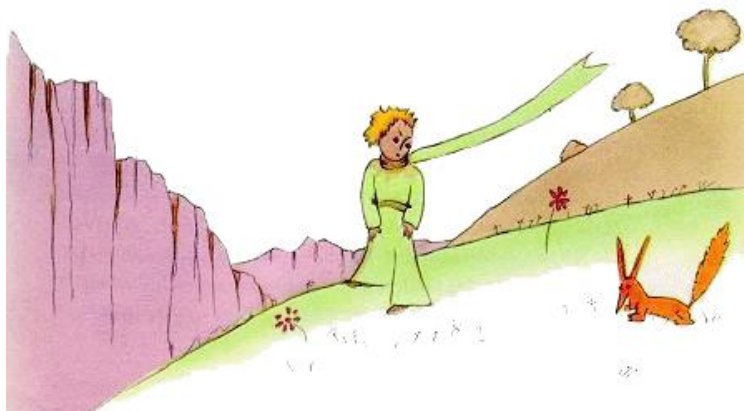
یوویستمه برخه

پر دې مهال یو گیدر را پیدا شو. هغه وویل:

- ستړی مه شي.

کوچني شاهزاده په ادب ځواب ورکړ:

- ته هم ستړی مه شي.

خو کله چې یې شاوخوا وکتل، نو هېڅوک یې ونه لید. بیا داسې یو غږ واورېدل شو:

- زه دلته یم، د منې د ونې لاندې یم...

کوچني شاهزاده ترې وپوښتل:

- ته څوک یې؟ ته څومره نښایسته یې!

گیدر ځواب ورکړ:

- زه گیدر یم.

کوچني شاهزاده ترې هیله وکړه:

- له ما سره ساتېرې وکړه، زه ډېر زړه تنگی شوی یم...

گیدر وویل:

- زه نه شم کولای چې له تا سره ساتېرې وکړم، ځکه چې روږدی شوی

نه یم.

کوچني شاهزاده وویل:

- وی، وښه.

خو بیا یې یو څه فکر وکړ او پوښتنه یې ترې وکړه:

- روږدي کول، یانې څه؟

گیدر پوښتنه ترې وکړه:

- ته د دې ځای نه یې. ته دلته څه شی لټوي؟

کوچني شاهزاده ورته وويل:

- خلک لټوم. دا روږدي کول يانې څنگه؟

- خلک توپکونه لري، له توپکونو سره بنکار ته ځي. دا ډېر د نارامۍ.

حالت دی! همدا راز هغوی چرگان روزي او ساتي یې. یوازې په همدې کار باندې هغوی بڼه خلک دي. ته چرگان لټوي؟

کوچني شاهزاده وويل:

- نه، زه ملگري لټوم. روږدي کول يانې څنگه؟

- دا ډېره پخوانۍ هېره شوې مانا ده. روږدي کول يانې د دوستۍ د

اړیکو جوړول او ټینګول.

- اړیکي؟

گیدر وويل:

- هو، ته زما لپاره تر اوسه لا یوازې د نورو سلو زرو کوچنیو هلکانو

په څېریو هلک یې، او ته زما په کار نه یې. زه هم ستا په کار نه یم. زه ستا لپاره کټ مټ هماغسې د نورو سلو زرو گیدرو په څېر یوه گیدره یم. خو که چیري ته ما روږدی کړې، موږ به د یو بل په کار شو. ته به زما لپاره په ټوله

نړۍ کې يوازینی هغه څوک شې، چې زما لپاره اړين دی، او زه به ستا لپاره
په ټوله نړۍ کې همدغسې يو څوک شم...

کوچني شاهزاده وويل:

- اوس پرې پوه شوم. يو گلاب شته... بنايي چې هغه زه ورږدی کړی

بیم...

گیدر ورسره هوکړه وکړه او وپي ويل:

- بنايي چې همدا سې وي. پر ځمکه هر ډول پېښې پېښېدونکې دي.

کوچني شاهزاده وويل:

- دا پېښه په ځمکه کې نه وه.

گیدر ډېر هېښ شو.

- نو په بل گرزنده ستوري کې وه؟

- هو.

- په هغه گرزنده ستوري کې ښکاريان شته؟

- نه، نشته.

- څومره په زړه پورې! چرگان پکې شته؟

- نه.

گیدر سوړ اسویلی وایست او ویی ویل:

- په نړۍ کې بشپړتیا نشته. نړۍ نیمگړې ده.

خو وروسته یې بیا پر خبرو پیل وکړ:

- زما ژوند خپه کوونکی دی. زه د چرگانو ښکار کوم، خو خلک زما

ښکار کوي. ټول چرگان یو ډول دي، خلک هم ټول یو ډول دي. زما ژوند
خسته کوونکی دی. که چیرې ته ما روږدی کړې، نو زما ژوند به د لمر په شان
وځلېږي. ستا گامونه به زه په زرگونو گامونو کې پېژنم او له نورو څخه به
تو پیر ورکولای شم. کله چې د خلکو د گامونو غږ واورم، زه تل تنبتم او
پتېېږم. خو ستا تگ به لکه ټنگ ټکور ما ځان ته وربولي، او زه به له خپل

پناځای څخه راوړم. وگوره! وينې يې، هاغلته په پتیبو کې غنم پخېږي؟ زه غنم نه خورم. د غنمو وړې زمانه نه دي په کار. د غنمو پتیبو زما لپاره کومه مانا نه لري. دا خپه کوونکی حالت دی! خو ته طلايي و بښتان لري. څومره به بښه وي چې ته ما روږدی کړې! طلايي غنم به ماته تا رایاډوي، او د باد د لگېدو پر مهال به د غنمو د وړيو پر غږ مين شم...

گیدر چوپ شو او په ځنډ سره يې کوچني شاهزاده ته کتل. وروسته يې وويل:

- هیله کوم... ما روږدی کړه!

کوچني شاهزاده په ځواب کې وويل:

- زه به ډېر خوښ وای، خو خبره دا ده چې زه ډېر لږ وخت لرم. زه باید

ملگري پیدا کړم او په بېلابېلو شیانو ځان پوه کړم.

گیدر وويل:

- یوازې په هغو شیانو کېدای شي سپری ځان پوه کړي چې روږدي يې

کړې. خلک اوس د دې لپاره هم وخت نه لري چې پر کومو شیانو ځان پوه کړي او ويې پېژني. هغوی په هتیبو کې ټول شیان چمتو شوي رانیسي. خو داسې هتیبی نشته چې په هغوی کې دي ملگري وپلورل شي، ځکه خو خلک ملگري نه لري. که چیري غواړې چې ملگري ولري، نو ما روږدی کړه!

کوچني شاهزاده ورته وويل:

- د دې لپاره څه کول په کار دي؟

گیدر وویل:

- باید چې حوصله دي لویه او پرڅه کړې. لومړی هلته وړاندې په

واښو کې کېنه، دغسې. زه به تاته د سترگو په کونجو گورم، خو ته چوپ کېنه او څه مه وایه. خبرې د یو بل په پېژندلو کې سپري ته مزاحمت کوي. خو هره ورځ لږ لږ رانږدې کېږه او نږدې راته کېنه..

سبا کوچنی شاهزاده بیا هماغه ځای ته راغی. گیدر له کوچني شاهزاده نه داسې هیله وکړه:

- ښه به دا وي چې تل پر هماغه یو مهال راشې. د ساري په توگه، که

چیري تل پر څلورو بجو راشې، نو زه به له دريو بجو نه ځان نېکمرغه احساسوم. څومره چې ساعت ټاکل شوي مهال ته رانږدې کیږي، هماغومره به زه ډېر نېکمرغه کېږم. پر څلورو بجو به زه اندېښمن کېږم. زه به د نېکمرغۍ پر ارزښت پوه شم! خو که چیري ته هر ځل بل مهال راشې، زه به پر دې نه

پوهېږم چې کوم ساعت او څو بجو ته خپل زړه چمتو کړم... اړینه ده چې دود او رواج مراعت شي.

کوچني شاهزاده وپوښتل:

- دود او رواج څه شی دی؟

گیدر داسې ورته تشریح کړه:

- دا هم له پخوانه داسې پاتې شوي کوم څه ته وايي چې د هغه لامله

یوه ورځ د نورو ټولو ورځو په شان نه وي او نورو ټولو ورځو ته ورته نه وي. یا یو ساعت نورو ټولو ساعتونو ته ورته نه وي. د ساري په توگه، هغه بنسکاريان چې زما بنسکار کوي، هغوی داسې یو رواج لري چې هره پېښځی (پنجشنبه) د کلي له نجونو سره نخېږي. د پېښځی ورځ زما لپاره څومره ښه ورځ ده! پر دغه ورځ زه چکر و هم او د چکر پر مهال د انگورو ښه ته ځم خو که چیري د بنسکاريانو هر وخت چې زړه غوښتلای پر هماغه ورځ یې نڅا کولای او ورځ یې مالومه نه وای، نو ټولې ورځې به یو شان وې، او ما به هېڅ مهال دمه نه شوای کولای.

کوچنی شاهزاده په دې ډول گیدر روږدی کړ. اوس نو د خدای په امانۍ وخت راوړسېد.

گیدر سوړ اسویلی وایست او ویی ویل:

- زه به په تا پسې وژاړم.

کوچنی شاهزاده ورته وویل:

- خو ته پخپله ملامت یې. ما خو نه غوښتل چې ته غمجن او خپه

شې، تا پخپله غوښتل چې زه تا روږدی کړم...

گیدر وویل:

- هو، دا خبره رښتیا ده.

- خوته به وژارې!
- هو، خود به وژارم.
- مانا دا به ستا لپاره خواشینوونکی وي.

گیدر وویل:

- نه، زما لپاره به نسه وي. هغه خبرې دې په یاد راوړه چې ما تاته د

طلایي وړیو په اړه کړې وي.

هغه چوپ شو. وروسته یې زیاته کړه:

- راشه یو ځل بیا گلابو ته وگوره. ته به پر دې پوه شې چې ستا گلاب

په نړۍ کې یوازینی گلاب دی او بل داسې گلاب نشته. کله چې د خدای په امانۍ لپاره بېرته راستون شې، زه به تاته یو راز څرگند کړم. دا به ستا لپاره زما یوه ډالۍ وي.

کوچنی شاهزاده ولاړ چې گلاب وگوري.

کوچني شاهزاده هغوی ته وویل:

- تاسې زما گلاب ته لږ هم ورته نه یاست. تاسې لا تر اوسه هېڅ هم نه

یاست. تاسې هېچا روږدي کړي نه یاست او تاسو هم هېڅوک روږدی کړی نه دی. زما گیدر هم پخوا همدغسې وو. هغه له نورو سلگونو زرو گیدرانو څخه

هېڅ توپير نه درلود. خو ما له هغه سره ملگرتيا او دوستي وکړه او اوس هغه په ټوله نړۍ کې يوازینی دغسې روږدی گيدر دی.

گلاب وشرمېدل او سرو نه يې بنکته واچول. کوچني شاهزاده خبرو ته دوام ورکړ:

- تاسې بنکلي ياست خو تش ياست. د سړي زړه نه غواړي چې ستاسو

په خاطر ځان مړ کړي.

بنکاره خبره ده چې که تصادفي لاروی زما گلاب وويني، نو وبه وايي چې هغه کټ مټ همدا سې دی لکه تاسې چې ياست. خو زما لپاره هغه تر تاسو ټولو ډېر ارزښت لري. ما خو هغه ته هره ورځ اوبه ورکولې، تاسې ته خو مې نه درکولې. ما هغه په بنسټه يې پوښ باندې پټاوه، نه تاسې. ما له هغه نه شاوخوا پرده راتاووله چې له باده وساتل شي. ما د هغه لپاره پيشوگۍ (مور) وژلې، يوازې دوه يا درې مې پرې ښووي چې پر پتنگ بدلې شي. ما اورېده چې هغه څنگه شکايت کاوه او دوسې يې ويشتلې، ما هغه ته ان هغه مهال هم غوږ نيوه چې دی به چوپ وو. هغه زما گلاب دی.

تر دې وروسته کوچنی شاهزاده گيدر ته راستون شو او ورته ويي ويل:

- د خدای په امان...

گيدر هم وويل:

- د خدای په امان. زما راز دا دی، هغه ډېر ساده دی: يوازې د زړه

سترگې وینې او تېزې دي. تر ټولو مهم شيان د سر پر سترگو نه لیدل کیږي.

کوچني شاهزاده همدا خبرې تکرار کړي:

- د دې لپاره چې سړی یې ښه په یاد وساتي، تر ټولو مهم شيان د سر

پر سترگو نه لیدل کیږي.

- ستا گلاب تاته ځکه ډېر ارزښت لري چې تا خپل ټول مهال هغه ته

ورکاوه.

کوچني شاهزاده بیا خبرې تکرار کړي:

- د دې لپاره چې ښه یې په یاد کې وساتم، ما خپل ټول مهال هغه ته

ورکاوه...

گیدر وویل:

- خلکو دا رښتیا هېره کړې، خو ته یې مه هېروه. ته د تل لپاره د هغو

ټولو په وړاندې ځواب ویونکی او پازوال یې چې تا روږدي کړي دي. ته د

خپل گلاب په وړاندې پازوال یې.

کوچني شاهزاده دا خبرې تکرار کړي:

- د دې لپاره چې ښه یې په یاد ولرم، زه د خپل گلاب په وړاندې

پازوال یم...

دوویشته بر خه

کوچني شاهزاده وويل:

- ورځ مو په خېر.

د رېلگاډو د پتلیو بدلونکي ځواب ورکړ:

- ورځ دي په خېر.

کوچني شاهزاده ترې وپوښتل:

- ته څه کوي؟

د رېلگاډو پتلیو بدلونکي په ځواب کې ورته وويل:

- مساپر شمېر بندي کوم. په هر رېلگاډي کې زر زر کسان لېږم، يو

رېلگاډی بنی. خواته او بل کینې خواته لېږم.

پر دې مهال يو گړندی رېلگاډی، چې کړکی يې روښانه وې، په داسې گړ بهار سره تر څنگ تېر شو چې د پتلیو بدلونکي څارخونه يې ټوله سره ولړزوله.

کوچني شاهزاده وويل:

- څومره بېرته لري! هغوی څه شی لتوي؟

د پتلیو بدلونکي وویل:

- پخپله د رېلگاډي چلوونکي هم پر دې نه پوهېږي.

لږه شېبه وروسته بل لور ته هم یو بل گړندی رېلگاډی، چې خراغونه یې روښان ول، له گږبهار سره تېر شو. کوچني شاهزاده وپوښتل:

- هغوی اوس راستنېږي؟

د پتلیو بدلونکي ورته وویل:

- نه، دا بل دی. دا له هغې خوا راتلونکي رېلگاډی دی.

- د هغوی لپاره هغه ځای چې دوی پخوا پکې ول، ښه نه دی؟

پتلی بدلونکي وویل:

- چیرته چې موږ نه یو هغه ځای ښه دی.

پر دې مهال درېیم گړندی رېلگاډی، چې رڼا یې کوله په گږبهار سره تېر شو. کوچني شاهزاده وویل:

- دوی غواړي چې په هغو لومړنیو رېلگاډو پسې ځانونه ورسوي؟

پتلی بدلونکي وویل:

- هغوی هېڅ شی نه غواړي. هغوی په ډبو کې ویده دي، یا خو

همداسې ناست دي او ارږمې کارې. يوازې ماشومانو خپلې پوزې په کړکيو پورې ټينگې نيولې دي.

کوچني شاهزاده په ټيټ غږ وويل:

- يوازې ماشومان په دې پوهېږي چې څه شی لټوي. هغوی خپلې

ټولې ورځې او مهال هغې گوډۍ ته ورکوي چې له ټوکره جوړه شوې او هغه د هغوی لپاره ډېر ارزښت لري، او که چيري څوک ورنه دا گوډۍ واخلي، نو ماشومان ژاړي...

پټلۍ بدلونکي وويل:

- دا د هغوی نېکمرغي ده.

درويشتمه برخه

کوچني شاهزاده وويل:

- ورځ مو په خېر.

سوداگر ځواب ورکړ:

- ورځ دي په خېر.

هغه داسې نوې گولۍ پلورلې چې تنده ماتوي. که چيري دا ډول يوه گولۍ وخورې نو بشپړه اوونۍ سړی نه تېری کيږي.

کوچنی شاهزاده له سوداگر نه وپوښتل:

- ته دا دڅه لپاره پلورې؟

سوداگر ځواب ورکړ:

- دا گولۍ د سړي وخت د پرنه ضایعه کوي. د خانگپوهانو د شمېر له

مخې، سړی کولای شي چې په اوونۍ کې درې پنځوس دقیقې وخت
وسپموي.

- په دغو درې پنځوس دقیقو کې سړی څه وکړي؟

- څه شی چې غواړي.

کوچنی شاهزاده له ځان سره فکر وکړ:

- که چیري ما درې پنځوس دقیقې وزگار وخت درلودای، زه به چیني
ته تللی وای...

څلېر ویشتمه برخه

له هغه مهاله چې د خرابۍ لامله ما الوتکه پر ځمکه کېښولې یوه اوونۍ تېره
شوه، د گوليو د سوداگر په اړه مې خبرو ته د غورځولو پر مهال د خپلو اوبو
وروستی غړپ وڅښه.

ما کوچنی شاهزاده ته وویل:

- هو، د ټول هغه څه په اړه چې ته کیسه کوي، ډېر په زړه پورې دي،

خو ما لا تر اوسه الوتکه نه ده جوړه کړې، اوبه ټولې خلاصې شوې، یو غږ پ
هم نه دی پاتې، که چیرې مې کولای شواى چې کومې چینې ته ولاړ شم، زه به
هم نېکمرغه وای.

- هغه گیدر چې زه یې ملگری شوی یم...

- زما گرانه، زه اوس ستا د گیدر لپاره وخت نه لرم!

- ولې؟

- ځکه چې زه له تندې مې کبیرم...

هغه پوه نه شو، دا په دې پورې څه اړه لري. ځکه یې خبره رد کړه:

- بڼه، که چیرې ته کوم مهال ملگری ولرې، پرېږده چې د هغه په خاطر

مې شې. زه ډېر خوشاله یم چې له گیدر سره مې ملگری تیا وشوه...

«هغه پر دې نه پوهېږي چې څومره لوی خطر دی. هغه هېڅ مهال نه تنده لیدلې
او نه هم لوږه. د هغه لپاره د لمر وړانگه بس ده...»

ما دا خبرې پر لوړ غږ ونه کړې، یوازې مې همداسې فکر وکړ. خو کوچني
شاهزاده ماته وکتل او ویي ويل:

- زه هم تری شوم... راخته چې څاه ولټوو...

ما د ستړيا په حالت کې هغه ته وويل چې په دې بې پايه دښته کې په اټکل سره د څاگانو لټول څه گټه لري؟ خو مور بيا هم د څا په لټه پسې روان شو.

مور ډېر مهال چوپه خوله روان وو. بالاخره تياره شوه او په هسک کې ستوري وځلېدل. زه د تندې له لاسه لرې تبجن شوم او ماته داسې ښکارېده، لکه زه چې ستوري په خوب کې وينم. د کوچني شاهزاده خبرې مې پرله پسې په ياد راتلې او ما ترې وپوښتل:

- يانې ته هم پوهېږې چې تنده څه شی ده؟

خو هغه ځواب را نه کړ. يوازې دومره يې وويل:

- د زړه لپاره هم اوبه اړينې وي...

زه پوه نه شوم، خو چوپ شوم. خو دومره پوه شوم چې له هغه نه بايد نورې پوښتنې ونه کړم.

هغه ستړی شو او پر شگه کېناست. زه يې هم تر څنگ کېناستم. مور چوپ ناست وو، وروسته يې وويل:

- ستوري ډېر ښکلي دي، ځکه چې هلته په کوم ځای کې يو گل دی،

که څه هم ليدل کېږي نه...

ما يوازې دومره وويل:

- هو، ښکاره خبره ده. ما شگې ته کتل چې د سپوږمۍ د رڼا لامله

روښانه ښکارېده.

کوچني شاهزاده زياته کړه:

- دښته هم ښکلې ده...

دا رښتيا ده. زما تل دښته خوښېده. د شگو پر غونډۍ چې کېږي. هيڅ شی نه ليدل کېږي. هيڅ غبر نه اورېدل کېږي او چوپه چوپتيا وي... هغه وويل:

- ته پوهېږې چې دښته څه ښه والی لري؟ ښه والی يې دا دی چې په

ځينو پتو ځايونو کې چينې لري...

زه ډېر هېښ شوم. ناڅاپه پر دې پوه شوم چې ولې شگه اسرار امېزه ځلا کوي. کله چې زه کوچنی هلک وم، ما په يو ډېر زاړه کور کې ژوند کاوه. داسې ويل کېدل چې په دغه کور کې خزانه پټه ده. خو دغه خزانه هېچا را ونه سپرله، ښايي چې هېچا لټولې نه وي. د دغې خزانې لامله کور داسې وو لکه چا چې پرې کوډې کړې وي. هغه په خپل زړه کې يوراز پټ کړی وو...

ما وويل:

- هو، كه كوردی، كه ستوري دي او كه دنبسته، په هغوی کې تر ټولو

ډېر بڼه هغه څه دي چې په سترگو نه ليدل کيږي.

کوچني شاهزاده وويل:

- زه ډېر خوشاله يم چې ته زما له ملگري گيدر سره هوکړه لرې.

وروسته هغه ويده شو. ما هغه په غېږ کې واخيست او رهي شوم. زه په ولولو او هيجان کې وم. ماته داسې ښکارېده چې زه يوه نازکه او قيمتي خزانه په غېږ کې وړم. ماته ان داسې ښکارېده چې په ځمکه کې تر ده بل نازک موجود نشته. د سپوږمۍ په رڼا کې ما د هغه تندي ته، چې رڼگ يې الوتې او زېږ وو، او د هغه کږو بانوگانو ته مې کتل، د هغه د وېښتانو طلايي کاکول ته مې کتل چې باد يوي او بلې خواته واهه او له ځان سره يې داسې ويل:

- دا ټول يوازي پوښ دی. تر ټولو ارزښتناک هغه څه دي چې په سترگو

بې نه شي ليدلای او نه ليدل کيږي...

د هغه نيمې پرانيستې شونډې په موسکا کې ولږزېدې او ما له ځانه سره وويل:

- په دغه ويده کوچني شاهزاده کې تر ټولو ډېر هيجان راپاروونکې

او اغېز بندونکې د ده ژمنتيا (وفاداري) ده چې گل ته يې لري، د هغه گلاب
خپره چې په ده کې د خراغ د لمبې په شان بليږي، ان هغه مهال هم کله چې دی
ويده وي...

زه پر دې پوه شوم، دی لکه څومره چې ښکاري تر هغه هم نازک دی. خراغونه
بايد وساتل شي، ځکه کېدای شي چې د باد په لگېدو سره مړه شي...
زه همداسې روان وم... او د گهيځ په سپېدو کې تر څه پورې ورسېدم.

پنځويشتمه برخه

کوچني شاهزاده وويل:

- خلک گړنديو رېلگاډو ته خېژي، خو هغوی پخپله هم نه پوهېږي

چې څه شی لتوي، ځکه خو هغوی آرام نه دي، کله يو لور ته ځغلي او کله هم
بل لور ته...

بيا يې زياته کړه:

- هر څه عبث دي...

هغه څاه چې مور ورته راغلو، د صحرا د لويې دښتې د نورو ټولو څاگانو په
شان نه وو. مامولن دلته څا په شگه کې هسې يوه کنده وي. خو دا سم اصلي
کليوالي څا وو. دلته هيچيرې کلي نه ول.

ما داسې فکرو کړ چې زه خوب وینم. ما کوچني شاهزاده ته وویل:

- عجيبه کار دی، دلته هر څه چمتو دي: څرخ، سلواغه او پری ټول

جوړ دي...

هغه په خندا شو. پری یې کش کړ چې څرخ وگرزي. څرخ داسې وچ غږ وکړ لکه
بادنما چې ډېر مهال د باد د نه لگېدو لامله زنگو وهلې وي.

کوچني شاهزاده وویل:

- اورې یې؟ موږ څاه راوینس کړ او هغه په سندرو ویلو پیل وکړ...

زه له دې ډارېدم چې دى سترى كيږي. ما ورته وويل:

- ماته يې راکړه، اوبه به زه راوباسم، ستا زور پرې نه رسيږي.

له څاه څخه مې ورو ډکه سلواغه راوايسته او د څاه پر څنډه مې داسې کېښوده چې چپه نه شي. زما په غوږونو کې د څرخ وچ غږلا سندرې ويلې، په سلواغه کې اوبه رېږدېدلې او د لمر وړانگو پکې نڅا کوله. کوچني شاهزاده وويل:

- زه غواړم چې دا اوبه وڅښم. اوبه راکړه چې تنده پرې ماته کړم...

زه پوه شوم چې ده څه شى لتول!

ما سلواغه د ده شونډو ته ورنږدې کړه. ده سترگې پټې کړې او د اوبو په څښلو يې پيل وکړ. د اوبو څښل داسې وو لکه يوه ډېره ښه مېله چې وي. دا عادي اوبه نه وې. هغه تر ستوريو لاندې له ډېرې اوږدې لارې نه، د څرخ له وچ غږ نه، او زما د لاسونو له زياره راپيدا شوې. هغوى د زړه لپاره د يوې ډالۍ په شان وې. کله چې زه کوچنى وم، نو د کرپس مېس ډالۍ زما لپاره همدغسې ځلېدلې. د سبر په نيالگي کې د څراغونو څلا، د نيمې شپې د ارگان موسيقۍ الې غږ، مهربانه موسکاوي همدغسې ماته ځلېدلې.

کوچني شاهزاده وويل:

- ستا په گرزنده ستوري کې خلک په يوه گلبن کې پېنځه زره گلابه

کري او روزي يې... خو هغه څه نه شي موندلای چې لټوي يې... ما هم له ده سره هوکړه وکړه:

- نه يې شي موندلای، همداسې ده.

- هغه څه چې دوی لټوي کېدای شي چې په يوازيني گلاب، او د اوبو

په يوه غرپ کې وموندل شي.

ما ورسره هوکړه وکړه: هو همداسې ده.

کوچني شاهزاده وويل:

- خو سترگې رنډې دي. بايد چې په زړه باندې لټول وشي.

ما اوبه وڅښلې، سا مې ارامه شوه. د لمرختو پر مهال د شگې رنگ د شاتو په څېر طلايي شي. له دې لامله هم زه نېکمرغه وم. نو ولې سړی زړه تنگی شي؟..

کوچنی شاهزاده بيا زما ترڅنگ کېناست، په نرم او مهربان غږ سره يې ماته وويل:

- ته بايد پر خپله ژمنه کلک ودرېږې.

- کومه ژمنه؟

- په ياد دي دي... تا ژمنه کړې وه... چې ماته به زما د وري لپاره کټپوز

راکوي... زه خود هماغه گل په وړاندې پاژه لرم.

ما له جيبه خپل انځورونه راوايستل. کوچني شاهزاده هغوی ته وکتل او ويې
خندل:

- ستا «اډانسونیا ډيجيتاټا» کرم ته ورته دي...

ما خو پر خپلو «اډانسونیا ډيجيتاټا» باندې وياړ کاوه!

د گيدړې غوږونه ستا غوږونو ته ورته دي... کټ مټ لکه بڼکرونه داسې دي!
خومره اوږده دي!

دی بيا په خدا شو.

- ته په حق نه يې ملگرکيه. ما هېڅ مهال رسامي نه شو کولای.

يو ازې بوا (لوی ماران) مې دننه او د باندې خوا نه رسولای شوای. خو هغه زه
ارام کړم او ويې ويل:

- پروا نه کوي، ماشومان يې پېژني او پرې پوهېږي.

ما د وري لپاره کتپوز رسم کړ. رسم مې کوچني شاهزاده ته ورکړ او زړه مې پر
وسو.

- ته د کوم څه په اړه فکر کوې خو ماته يې نه وايې...

خو هغه ځواب را نه کړ. وروسته يې وويل:

- ته پوهېږي... سبا له هغې ورځې نه يو کال تېرېږي چې زه تاسو ته،

حُمکي ته راغلی یم... بیا چوپ شو. لږه شپبه وروسته یې زیاته کړه:

- زه دې ځای ته نږدې راولو بدم...

رنگ یې سور شو.

خدای شته زما زړه یو ځل بیا خپه شو، نه پوهېږم ولې. خو ما بیا هم پوښتنه ترې وکړه:

- یانې یوه اوونۍ دمخه، پر هغه سهار چې ما او تا سره وپېژندل،

ته د خلکو د اوسېدو له سیمې څخه زرمیله لري تصادفي یوازې نه گرزېدې؟

کوچنی شاهزاده له شرمه نور هم سور شو.

خو ما لږ په بې جرټۍ سره زیاته کړه:

- دا په دې خاطر چې یو کال پوره کیږي؟..

هغه بیا سور شو او زما یوې پوښتنې ته یې هم ځواب را نه کړ، خو دا چې

سړی سور شي مانا «هو»، همداسې نه ده؟

ما وویل:

- زه نا ارامه یم.

خو هغه وویل:

- ستا د کار مهال را ورسېد. خپل ماشين [الوتکې] ته ورشه. زه به

دلته تاته منتظر اوسم. سبا ما بنام ته بيا راشه..

خو زه آرام نه شوم. زما گيدړ په ياد راغی... کله چې سپری له چا سره روږدی شي، نو وروسته داسې هم پېښېږي چې سپری ته ژړا راوړي.

شپږويشتمه برخه

خاه ته نږدې د لرغوني ډبرين دېوال کنډوالې ساتل شوې دي. بله ورځ ما بنام، کله چې ما کار پای ته ورساوه، زه راستون شوم او کوچنی شاهزاده مې له لري وليد چې د دېوال پر څنډه ناست او پښې يې ځوړند کړې دي. ما يې غږ واورېد. ده ويل:

- ايا ستا په ياد نه دي؟ هغه خو دلته نه وو.

داسې ښکارېده چې ده پوښتنو ته کوم چا ځواب وايه:

- هو، پوره يو کال دمخه وو، خو دلته نه په بل ځای کې وو...

ما خپل تگ گړندی کړ. دېوال ته نږدې مې بل څوک ونه ليد او د کوم چا غږ مې هم وانه وړېد. خو پر دې مهال کوچني شاهزاده بيا کوم چاته داسې ځواب ورکړ.

- نو ښکاره خبره ده. ته به په شگه کې زما پلونه پيدا کړې، او هماغلته

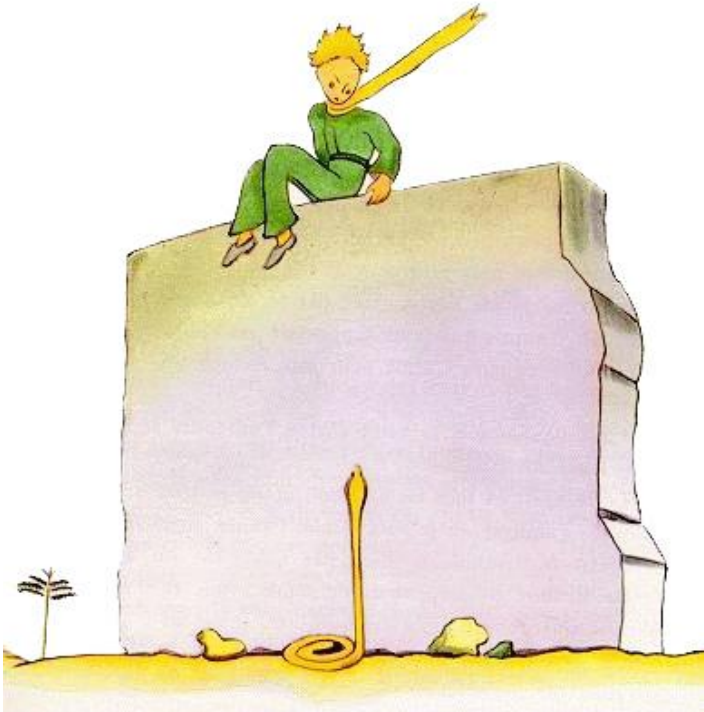
ماته منتظر شه. زه نن شپه هماغلته درځم.

تر دپواله شل متره واټن پاتې وو، خو ما لا هېڅوک ونه ليدل. تر يوې لنډې شېبې چوپتيا وروسته کوچني شاهزاده وپوښتل:

- ستا زهر بڼه دي؟ ډېر خوبه مې نه کړوي؟

زه ودرېدم او زړه مې ډېر پروسو، خو زه لا پوه شوی نه يم. کوچني شاهزاده وويل:

- اوس نو څه ولاړ شه. زه غواړم چې له دپوال نه ښکته توپ کړم.

تر دې وروسته چې کله ما لاندې ځمکې ته وکتل، ناڅاپه مې ټوپ کړل! د دېوال بېخ ته یو کوچنی زېر مار، چې چيچنه یې په نیمه دقیقه کې سړی وژني، تاو شوی، سر یې کوچني شاهزاده ته ورپورته کړی او پروت وو. ما چېب ته لاس کړ چې توپانچه راوباسم، مار ته مې ورمندډه کړه، زما د گامونو له غږ نه کوچنی مار د وچېدونکي لښتي په شان ورو ورو پر شگه روان شو، د کوچني فلزي زنگولې په شان غږ یې ایله په ایله اورېدل کېده، چې بې له بېرې په ډبرو کې پټ شو.

ما دېوال ته پر ښه مهال ورمندډه کړه او کوچنی شاهزاده مې په غېږ کې ونيو. دی له واورې نه هم سپین او ښتی وو. ما غږ پر وکړ:

- کوچنيه، څه دي په فکر کې دروگرزېدل! له مارانو سره د څه په

خاطر خبرې پیلوې او خبرې کوې؟

ما د ده د غاړې طلايي دسمال راخلاص کړ، د مخ کین او ښی ماټي مې ورته پر او بولانده کړل او دې ته مې اړايست چې اوبه وڅښي. نورې پوښتنې مې ترې ونه کړې. هغه ماته جدي وکتل او زما تر غاړې یې لاسونه راتاو کړل. ما د ده د زړه درزا اورېده. د ده زړه داسې ټوپونه وهل لکه د ويشتل شوې مرغۍ زړه. بیا یې وويل:

- زه ډېر خوشاله يم چې تا د خپل ماشين خرابي ومونده. اوس ته

کولای شي چې کور ته ستون شي...

- ته له څه پوه شوي؟! -

ما په همدې شېبه کې غوښتل ده ته ووايم چې له دومره انتظار سره سره مې
و کولای شو چې د الوتکې خرابي ترميم کړم!
ده ځواب را نه کړ، خو يوازې دومره يې وويل:

- زه هم نن کور ته ستنېږم.

بيا يې په خواشيني سره ويل:

- دا ډېر لري او ډېر ستونزمن دی...

هر څه يو ډول حيرانوونکي ول. ما هغه لکه د يو ماشوم په څېر په غېږ کې
کلک نيولی وو، خو ماته داسې برېښېده چې دی له ما څخه ښوېږي، لکه
کوم لوی پانې يا ژور گرد او چې يې راڅخه کښوي، او ما دا وس نه درلود چې
کلک يې ونيسم... هغه په چورت کې ډوب او کوم لري ځای ته يې کتل.

- له ما سره ستا وری، د وري لپاره صندوق او د هغه کټپوز پاتې

کيږي...

هغه غمجنه موسکا وکړه.

ما ډېر ځنډ انتظار ورته وايست. هغه داسې ښکارېده لکه په سد کيږي چې،
يا لکه پر حال چې راځي.

- کوچنیه، ته وډار شوې...

بنکاره خبره ده چې وډار شو! خو ورو په خدا شو:

- نننی ما بنام به زما لپاره ډېر ډار وونکی وي...

زما زړه ماته د بدبختۍ گواهي راکوله. ایا زه به د ده خدا نوره هېڅ وانه ورم، ایا زه به یې هېڅ وانه ورم؟ د ده خدا زما لپاره داسې ده لکه په دښته کې چینه

- کوچنیه، زه غواړم چې ستا خدا نوره هم واورم...

خو هغه وویل:

- نن شپه یو کال پوره کیږي. زما ستوری به د هغه ځای له پاسه راشي

چیرته چې زه ترې رالوېدلې وم...

کوچنیه، غوږ ونیس. دا ټول څه لکه مار، له ستوري سره لیدنه دا هسې خوشی خوب دی، خو همداسې به وي، رښتیا؟

هغه ځواب را نه کړ. لږه شپه وروسته یې وویل:

- تر ټولو مهم هغه څه دي چې په سترگو نه لیدل کیږي...

- هو، بنکاره خبره ده...

- دا لکه د گل په اړه. که چیرې تاته هغه گل گران وي چې چیرته لري په

کوم ستوری کې دی او لویږي، نو ډېره په زړه پورې ده چې سپری په شپه کې
هسک ته وگوري. د شپې له خوا ټول ستوري غوړېږي.

- هو، خود...

دا لکه د اوبو په اړه. کله چې تا ماته اوبه راکړې او ما تنده پرې ماته کړه، نو
اوبه زما لپاره داسې وي لکه د ټنگ ټکور غږ، دا ځکه چې موږ هغوی د خرڅ
او پرې په مرسته راوايستلې... په یاد دي دي؟ هغه ډېرې ښې اوبه وي.

- هو، خود...

- ته د شپې ستورو ته وگوره. زما ستوری ډېر کوچنی دی، زه یې نه شم

کولای چې تاته یې دروښیم. داسې به ښه وي. هغه به ستا لپاره له ستوریو
خخه یو ستوری وي. ستورو ته کتل به ستا ډېر خوښ شي... هغوی به ټول ستا
ملگري شي... وروسته بیا زه تاته کوم څه د ډالی په توگه درکوم...

هغه په خندا شو.

- اخ، کوچنیه، کوچنیه، ستا خندا زما څومره ډېره خوښیږي!

- زما ډالی همدا ده... دا به داسې وي لکه د اوبو په اړه کیسه.

- دا څنگه؟

- هر انسان خپل ستوری لري. څوک چې مساپر شي نو هغوی ته لار

ورښيي. د نورو لپاره دا هسې کوچني خراغونه دي. د پوهانو لپاره لکه یوه
قضیه ده چې باید حل یې کړي. زما د معامله گر لپاره هغوی سره زر دي. خود

دې ټولو خلکو لپاره هغوی بې ژبې دي. خو ستا به بېخي ځانگړي ستوري وي...

- دا څنگه؟

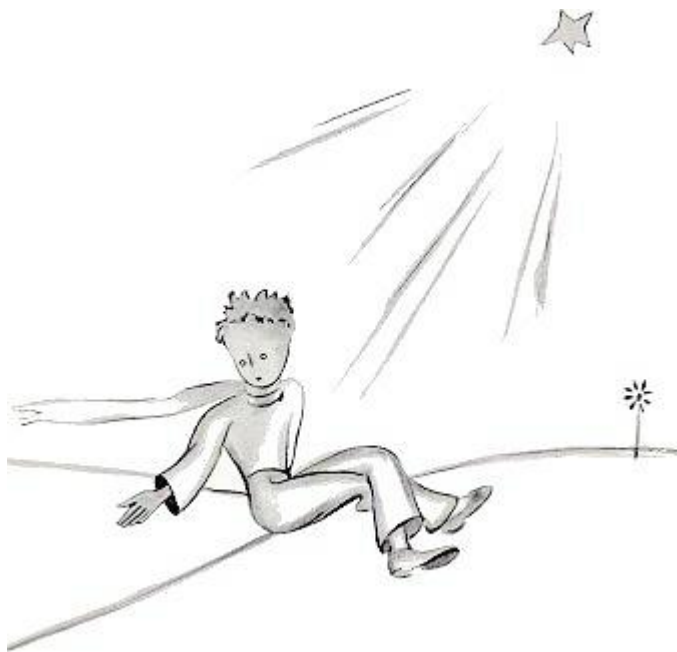
- کله چې ته د شپې له خوا هسک ته وگوري، نو هلته به هغه ستوری

ووينې چې زه ژوند پکې کوم، چې زه پکې خاندانم، او ته به دا واورې چې ټول ستوري خاندی. ته به داسې ستوري ولري چې خدا کولای شي!
دی پخپله هم په خدا شو.

- کله چې ته ډاډه شې، ته به پر دې خوښ شې چې تازه يو مهال

پېژندلم. ته به تل زما ملگری يې. ستا زړه به غواړي چې له ما سره يو ځای وځاندي. ته به کله کله په دې ډول کړکۍ پرانيزې او دا به ستا لپاره ډېر د خوښۍ وړ وي... ستا ملگري او دوستان به دې ته هېښ شي چې ته هسک ته گوري او ځاندي. ته به هغوی ته وايي: «هو، هو، کله چې زه ستوريو ته گورم نو تل خاندانم!» هغوی به داسې فکر وکړي چې ته لېونی شوی يې. دغسې بده ټوکه به پرتا وکړم...

خو هغه بيا په خدا شو.

- لکه ما چې تاته د ستوريو پر ځای گڼ شمېر خندېدونکې زنگولې

د ډالۍ په توگه درکړې وي...

هغه بيا په خدا شو. وروسته بيا جدي شو.

- بڼه به دا وي... چې ته نن شپه رانه شې.

زه تانه خوشي کوم. تاته به داسې ښکاره شي چې زما لپاره حالت دردمن دی.

تاته به ان داسې ښکاره شي چې زه مړ کېږم. داسې هم پېښېږي. مه راځه،

ضرور نه ده.

- زه تا يوازي نه پرپر دم.

خو هغه د كوم خه په اړه اندېښمن وو.

- ويني... دا د مار له لاسه بڼايي چې هغه تا ناخاپه وچيچي... ماران خو

بد وي. هغوی چې هر څوک وچيچي پرې خوشاليري.

- زه تانه خوشي كوم.

دی ناخاپه ارام شو:

- رښتيا خبره داده چې د هغه زهر د دوو كسانو لپاره بسنه نه كوي...

پر دغه شپه زه پوه نه شوم چې هغه څنگه رهي شو. دی بې له كومه شوره يا خوږه ووت. كله چې زه ورپسې ورسېدم، نو دی گړندی روان وو، هغه په پرېكنده توگه زړور گامونه اخيستل.

هغه يوازي دومره وويل:

- آ، دا ته يې...

زه يې له لاسه ونيولم. خو هغه د كوم شي په اړه اندېښمن وو.

- ته له ما سره هسې عبث روان يې. ما ته به ستا کتل ستا لپاره ډېر

دردمن وي. تاته به داسې ښکاره شي لکه زه چې مړ کېږم، خو دا رښتيا نه ده...

زه چوپه خوله وم.

- ويښي... لار ډېره اوږده ده. زما بدن ډېر دروند دی. زه ښايي ونه شم

کولای چې ترمنزله يې يوسم.

زه چوپ وم.

- دا داسې مانا لري لکه زور پوتکی چې وغورځول شي. په دې کې

کوم غمجن څه نشته...

زه چوپ وم.

هغه لږ څه روحیه له لاسه ورکړه. خو یو ځل بیا یې ځان بیدار کړ:

- ته پوهېږې چې ډېره به ښه وي. زه به هم ستوریو ته گورم. ټول ستوري

به کټ مټ د هغو زرو څاگانو په شان وي چې د وچ غږ لرونکي څرخونه لري. هر ستوری به ماته دا شونتیا راکړي چې تنده ماته کړم...

زه چوپ وم.

- فکر ورته وکړه، څومره د ساتېری وړ ده! ته به پېنځه سوه میلیونه

زنگولي ولري او زه به پېنځه سوه میلیونه چيني...

پر دې مهال یې خبرې بس کړې، ځکه چې په ژړا شو...

- دا دی موږ راوړسېدلو. اجازه راکړه چې زه په یوازې توگه یو بل

گام واخلم.

هغه پر شگه کېناست، ځکه چې دی ډېر وډار شو. وروسته یې وویل:

- ته پوهېږې...زما گلاب...زه د هغه په وړاندې پازه لرم. خو هغه ډېر

کمزوری دی! هغه ډېر سپېدلی دی. هغه یوازې څلور خوار اغزي لري، نور هېڅ داسې څه نه لري چې له نړۍ نه پرې د ځان ساتنه وکړي...

زه کېناستم ځکه چې پښې مې سستې شوې.

هغه وویل:

- بس خلاص...دا پای دی...

یوه دقیقه ځنډ یې نور هم وکړ او پاڅېد. یو گام یې واخیست. ما نه شو کولای چې ځان وښوروم. داسې ښکارېده لکه د هغه پښو ته نږدې چې زېره برېښنا وپړکېږي. هغه یوه شېبه یې حرکت و. چیغه یې ونه کړه. وروسته د ونې په شان ورو ولوېد. دی ورو او بې غږه ولوېد. ځکه چې شگه ټول غږونه کموي او غلي کوي یې.

اوويشتمه برخه

دا دی له هغه مهاله شپږ کاله تېر شول... ما په دې اړه تر اوسه هېچا ته کیسه نه ده کړې. کله چې زه راستون شوم، زما ملگري ډېر خوشاله شول چې زه یې روغ، رمت او ژوندی ولیدم. زه خپه وم، خو ما هغوی ته داسې وویل:

- زه هسې ستړی شوی یم...

زه لږ آرام شوم او تسلي مې خپله کړه. خو په بسپره توگه نه. زه پوهېدم چې هغه [کوچنی شاهزاده] خپل گرزنده ستوري ته ستون شوی، ځکه کله چې رڼا شوه ما پر شگه دهغه بدن ونه لید. دومره دروند خو هم نه وو. د شپې له خوا

زما ډېر خوبښيرې چې ستوريو ته غوږ ونيسم. لکه پېنځو سوو ميليونو
زنگولو ته..

خو هېښنده دا ده، کله چې ما د وري لپاره کتپوز رسماوه، نو پېری مې هېر
شو چې رسم کړی مې وای! کوچنی شاهزاده نه شي کولای چې وري ته يې
ورواغوندي. زه له خپل ځان نه داسې پوښتم: هلته د ده په گرزنده ستوري کې
به اوس څه پېښيرې؟ که وري ناڅاپه گلاب خوړلی وي؟

خو کله کله ځان ته وایم: «نه، داسې نه ده! کوچنی شاهزاده د شپې له خوا تل
پر گلاب باندي د بنښنې پوښ ږدي او وری ډېر ښه څاري...» په دغسې حالت
کې زه نېکمرغه اوسم او ټول ستوري ورو ورو خاندې.

خو کله کله زه ځان ته داسې وایم: «کله کله سړی بې پامه او هېرجن هم وي... په
دغسې حالت کې کېدای شي هر څه پېښ شي! کېدای شي هغه کومه شپه پر
گلاب باندي د بنښنې پوښ کې نه ږدي او هېر يې شي، يا خود شپې وری له
پري څخه خلاص شي...» هغه مهال به بيا ټولې زنگولې ژاړي...

دا ټول څه اسرامېزه او له عقله لري خبره ده. پر تاسو هم کوچنی شاهزاده
همدغسې گران شو، لکه پر ما. دا ټول څه بايد بې توپيره نه وي: ټوله نړۍ د
سړي لپاره له دې لامله بل ډول کيرې چې د پينۍ (کایناتو) په کوم نامالوم
گوت کې يو داسې وری شته چې موږ هېڅ مهال نه دی ليدلی، او کېدای شي
هغه گلاب يې خوړلی وي چې موږ ته نااشنا دی.

هسک ته وگورئ او له ځانه پوښتنه وکړئ: «يا هغه گلاب ژوندی دی او که نه؟ کېدای شي نابیره وري خوړلی وي؟» تاسې به ووينئ چې ټول څه به بل ډول شي...

له لويانو څخه به يو لوی هم هېڅ مهال پر دې پوه نه شي چې دا څومره مهمه ده!

زما په اند دا په نړۍ کې تر ټولو ښکلی او تر ټولو ډېر غمجن ځای دی. دا د دښتې هغه برخه ده چې په مخکیني مخ کې هم انځور شوې، خو ما يو ځل بيا هم انځور کړه، د دې لپاره چې تاسې يې ښه په ځير سره وگورئ. کوچنی شاهزاده لومړی ځل همدغلته راپيدا او همدغلته له لیده پناه شو. ښه په ځير

ورته وگورئ، د دې لپاره چې دا حای هرو مرو بنه وپېژنئ، که چیري کوم مهال افريقا او دښتې ته راپېښ شئ، نو به درته مالوم وي. که چیري داسې پېښ شي چې تاسې پر دغه حای تېرېږئ، زه درته زاری کوم چې بېرته مه کوئ. لږ تم شئ، او تر دغه ستوري لاندې لږ ځنډ وکړئ! که چیري تاسې ته داسې کوچنی هلک راشي چې طلايي وپښتان ولري، که چیري هغه پر لوړ غږ وځاندي او ستاسو پوښتنو ته هېڅ ځواب در نه کړي، تاسې به اټکل وکړئ او پر دې به پوه شئ چې هغه څوک دی. بیا نو له تاسې ډېره هیله کوم! هېر مو نه شي، زما غم له ما څخه لري کړئ، ماته تسلي راکړئ. ماته ژر تر ژره په لیک کې ولیکئ چې هغه راستون شو...

د دې ننځير ليکوال انتوان دي سينت اپکزوپيري (زوکړه د ۱۹۰۰ ز کال د جون ۲۹، پراسه، ليون-مړينه د ۱۹۴۴ ز کال د جولای ۳۱).

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**